

名探偵の掟

กฎยอดนักสืบ

ความพยายามในการฉีกขนบ
ของนิยายสืบสวน
นำไปสู่บทสรุปอันน่าตกตะลึง!!

อิงาชิโนะ เคโงะ
ฉัตรขวัญ อดิศัย์ แปล

กฏยอดนักสืบ

名探偵の掟

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ฉัตรขวัญญ อติศัย แปล

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

กฤษฎอนักสืบ

กฏยอดนักสืบ

สารบัญ

ปฐมบท		7
บทที่ 1	ประกาศห้องปิดตาย...ราชาแห่งกรีก	13
บทที่ 2	ฆาตกรที่ไม่คาดคิด...อูดินอีก	31
บทที่ 3	เหตุผลที่ต้องทำให้คดีฆาตกรรมโดดเดี่ยว...พื้นที่ที่ถูกปิดกั้น	45
บทที่ 4	ข้อความสุดท้าย...ตายอึ้งเมสเสจ	61
บทที่ 5	พยานหลักฐานยืนยันที่อยู่...กรีกตารางเวลา	75
บทที่ 6	กฤษฎี 'คดีฆาตกรรมสาวออฟฟิศสุดสวย ที่บ่อน้ำพุร้อนควินดูย' ...ละครุโทษทัณฑ์สองชั่วโมง	93
บทที่ 7	เหตุผลที่แยกชิ้นส่วน...การฆ่าหั่นศพ	113
บทที่ 8	ตัวตลกที่แท้จริงของกรีก...???	129
บทที่ 9	ถ้าจะฆ่าก็ต้องตอนนี้...ฆาตกรรมเพลงกล่อมเด็ก	147
บทที่ 10	ตัวอย่างของความอยุติธรรม...กฏของนิยายลึกลับ ซ่อนเงื่อน	165
บทที่ 11	คำต้องห้าม...ศพหิวขาด	183
บทที่ 12	เรื่องของจอร์จ...วิธีฆาตกรรม	201
ปัจฉิมบท		217
ทางเลือกสุดท้าย	ฆาตกรรมหลังจากนั้นของยอดนักสืบ	221

ปฐมบท

ผมชื่ออิงาวาระ บันโซ อายุสี่สิบสองปี เป็นสารวัตรแห่งหน่วยสืบสวนที่หนึ่ง กองบัญชาการตำรวจประจำจังหวัด เวลาเกิดเหตุฆาตกรรม ผมจะนำผู้ได้บังคับบัญชาเร่งรัดไปที่เกิดเหตุ

ก็อย่างที่นามสกุลอิงาวาระบอกไว้ไว้อยู่แล้ว ผมขึ้นชื่อในหมู่ตำรวจว่าเป็นคนหน้าดุ แกรมยังไว้หนวดได้จุมูกอีกต่างหาก พอผมตวาดว่า “เฮ้ย ทำอะไรอยู่นะ” นายตำรวจหน้าใหม่ซึ่งประจำการสถานีตำรวจท้องที่ จะพากันตัวแข็งเป็นหินทันทีด้วยความหวาดกลัว

ผมเป็นสารวัตรผู้ยอดเยี่ยมทุกประการตามที่บอก แต่ความจริงมีจุดอ่อนตรงที่เสียงไม่ค่อยดัง ซ้ำร้ายยังไม่เคยสร้างผลงานเลยสักครั้ง ตั้งแต่รับตำแหน่งนี้มา แน่นนอน ในทางเอกสารผมเคยมีประวัติคดีคล้ายคดี และจับกุมคนร้ายได้ ไม่อย่างนั้นจะผิดธรรมชาติที่ผมยังดำรงตำแหน่ง ผู้บัญชาการสืบสวนมาได้เรื่อยๆ แต่เรื่องของเรื่องคือ คนที่ทำการไขคดีและจับกุมคนร้ายในความเป็นจริงคือบุคคลหนึ่งที่ไม่ใช่ผม

บุคคลดังกล่าวเป็นยอดนักสืบระบือนาม มีชื่อว่าเทงกะอิจิ ไดโกโร่ เครื่องหมายการค้าคือชุดสูทขยับขยับ ผมกระเซอะกระเซิง และไม่ทำเก่าๆ

เขาชอบรวบรวมผู้เกี่ยวข้องกับคดีมาอยู่ในที่เดียวกัน เอ่ยคำพูดเผื่อๆ ว่า “เอาละครับทุกท่าน” จากนั้นก็เริ่มอธิบายข้อสันนิษฐานของตัวเอง ก่อนจะเอาไม้เท้าชี้ใครคนหนึ่งพร้อมบอกว่า “คนร้ายคือคุณ” อาจมีหลายคนเคยเห็นจากแบบนั้นตามภาพยนตร์หรือสื่อประเภทอื่นๆ

ต่อให้ไม่รู้จักเขา แต่ผู้อ่านที่เฉลียวฉลาดคงเข้าใจอยู่แล้วว่า ผมรับบทตัวประกอบในนิยายชุดนักสืบเทงกะอิชิ กล่าวได้ว่าในนิยายแนวยอดนักสืบจะต้องมีตำรวจสืบสวนที่ตั้งข้อสันนิษฐานอย่างอวดดีทั้งที่อนุমানผิด และผู้แสดงเป็นตัวตลกที่ว่านั้นก็คือผม

“โธ่เอ๊ย จังก็ทำงานสบายเลยสิ”

คล้ายจะได้ยินคำพูดนั้นลอยมา ผมไม่จำเป็นต้องหาตัวคนร้ายที่แท้จริงให้ได้ด้วยตัวเอง ต่อให้มองข้ามกฎหมายในการไขคดีก็ไร้ปัญหาทุกประการ เขาเป็นว่าแค่สงสัยผู้เกี่ยวข้องส่งเดชไปเรื่อยก็พอ ไม่มีบทบาทใดง่ายไปกว่านี้อีกแล้ว...ผมจินตนาการว่าผู้อ่านทุกท่านคงกำลังคิดเช่นนั้น แต่เปล่าเลย

ไม่มีงานใดโหดหินไปกว่านี้อีกแล้วต่างหาก ถ้าลองคิดดูสักนิดก็น่าจะเข้าใจว่า บทของผมยากเข็ญยิ่งกว่าบทนักสืบเสียอีก

อันดับแรก แม้ผมไม่ต้องหาตัวคนร้ายที่แท้จริงให้ได้ด้วยตัวเอง แต่ในทางกลับกัน ผมก็ห้ามหาตัวคนร้ายที่แท้จริงเจอด้วยเช่นกัน ทุกท่านคงเข้าใจเหตุผลอยู่แล้ว การหาตัวคนร้ายที่แท้จริงเป็นงานของตัวเอกอย่างนักสืบเทงกะอิชิ ขึ้นผมปิดคดีได้ก่อนจากไซโรฟีมือของเขาจะมาถึง ตัวเอกก็จะหมดความหมาย เหนืออื่นใดคือเรื่องนี้จะไม่ใช้นิยายนักสืบอีกต่อไป

แล้วก็เช่นเดียวกัน ผมต้องคลาดสายตาจากกฎแจอันจะนำไปสู่การคลี่คลายคดี สงสัยผู้เกี่ยวข้องมั่วซั่วก็ได้อยู่หรอก แต่ห้ามพลุกเดาถูกเด็ดขาด

ทุกท่านคงเข้าใจกระมังว่าข้อจำกัดนี้ช่างโหดร้ายทารุณ *ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น ผมจะเข้าใจถึงความจริงไม่ได้*

เอาละ ผมขอถามทุกท่านสักหน่อย ควรทำอย่างไรเพื่อให้ตัวเอง
ไม่มีวันเข้าใจผิดความจริง

ใช่ ถูกต้องตามนั้น การสืบเสาะจนรู้ความจริงแน่ชัดแล้วหลบหลีก
มันคือวิธีที่ดีที่สุด หมายความว่าผมต้องเปิดโปงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคดีให้ได้
ก่อนนักสืบเทงกะอิจิจิที่เป็นตัวเอกอยู่เสมอ จากนั้นก็เคลือบไหวโดยจงใจ
วกอ้อมข้อสันนิษฐานนั้น

ยกตัวอย่างเช่น คราวก่อนเกิดเหตุฆาตกรรมต่อเนื่องสุดโหดเหยี่ยม
ในหมู่บ้านบนภูเขาเล็กที่มีประชากรเบาบาง ผู้เคราะห์ร้ายมีสามคน ทุกคน
เป็นหญิงสาว อันที่จริงคนร้ายอยากฆ่าแค่หนึ่งในสาม แต่หากฆ่าเฉพาะ
คนนั้นก็เกรงว่าตัวเองจะถูกสงสัยคนเดียวเพราะมีเหตุจูงใจ จึงตัดสินใจ
ฆ่าอีกสองคนด้วย จะมองว่าผิดปกติหรือไม่สมจริงก็แล้วแต่ เอาเป็นว่า
เป็นคดีที่อำมหิตก็แล้วกัน

คนร้ายในเหตุการณ์นี้คือแม่หม้ายแห่งตระกูลริวจินซึ่งเป็นตระกูล
เก่าแก่และมั่งคั่งที่สุดในหมู่บ้านนี้ เธอเป็นหญิงงาม สุขุมเยือกเย็น และ
ใจบุญสุนทานขนาดบริจาคเงินให้องค์กรการกุศล คิดอย่างไรก็ไม่มีทาง
เป็นฆาตกร ทว่าผมสงสัยแม่หม้ายรายนี้ทันทีที่เกิดคดี เพราะฉะนั้น
ตราบไคที่อยู่ในขอบเขตที่ผู้อ่านทุกท่านมองเห็น ผมจะไม่แสดงท่าทีใดๆ
เป็นอันขาดว่าสงสัยเธอ ต่อจากนั้นก็ค่อยๆ แอบรวบรวมหลักฐานที่
บ่งชี้แน่ชัดว่าเธอนั้นเป็นฆาตกรโดยอาศัยหลักนิติวิทยาศาสตร์เท่าที่
ทำได้ แน่นอนว่า ในส่วนนี้จะไม่ให้ผู้อ่านได้รับรู้ เวลาอยู่ต่อหน้าผู้อ่าน
ผมจะดูคำพลตารวจวิจัยชราในชนบทไปตามปกติ และแสวงตามหาตัว
ฆาตกรใจโหดที่หายสาบสูญไปเมื่อยี่สิบปีก่อนทั้งที่ไม่มีตัวตนอยู่จริง
ยิ่งไปกว่านั้นจะทำท่าหวาดกลัวตำนานลึกลับด้วย

ในไม่ช้าการสืบพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ก็จะสัมฤทธิ์ผล
เมื่อความจริงกระจ่าง ที่เหลือก็สบายแล้ว ผมจะทำอะไรก็ได้เต็มที่ ก่อนอื่น
ก็จับกุมและควบคุมตัวชายที่ดูหุดหู่เหลือประมาณและมีมูลเหตุจูงใจ

ชัดแจ้ง แต่อย่างไรก็จะมีหลักฐานที่พิสูจน์ให้เห็นว่าเขาบริสุทธิ์ใฝ่ล่อออกมา
ผมก็เลยหันมาจับกุมชายหนุ่มที่เป็นเพลย์บอยต่อ ซึ่งหลังจากนั้นก็จะมีเหตุให้ต้องปล่อยตัวเขาก็คงพอถึงตอนนั้นผมจะกอดคอรำพึงประโยค
เดิมทุกครั้ง

“มันยังไวกันแน่เนี่ย คดีนี้ซับซ้อนเกินความสามารถของเราจริงๆ”

ระหว่างที่ผมทำตามขั้นตอนดังกล่าว นักสืบเทงกะอิผู้เป็นตัวละคร
หลักก็จะสืบคดีได้รวดเร็วอย่างมั่นคง

ผมไม่ได้โอ้อวดหรอกนะ แต่บทของเขาเป็นบทที่ดี เขาทำตามที่
ตัวเองต้องการได้หมดทุกอย่าง หากเขาค้นหาเบาะแสอย่างจริงจังและ
สืบความจริงผ่านการลองผิดลองถูก มันก็จะกลายเป็นเรื่องราวของนิยาย
ไปในตัว มีบ้างเหมือนกันที่เขาตกที่นั่งลำบากเพราะหาเงื่อนงำไม่เจอเลย
ในกรณีนั้นผมจะส่งข้อมูลให้เขาอ้อมๆ

ทว่าก็มีข้อบังคับสำหรับเขาเช่นกัน นั่นคือต่อให้รู้ตัวคนร้ายกลางคัน
เขาก็ต้องแกล้งไม่รู้เรื่องจนกว่าจะเกิดเหตุฆาตกรรมครั้งสุดท้าย อย่างไม่
ต้องอดทนเพื่อให้เรื่องราวน่าตื่นเต้นเร้าใจ

ปัจจุบันนี้นักอ่านทุกท่านก็คิดอะไรลึกซึ้งกันเกินเหตุอยู่แล้ว ถึง
คนร้ายจะเป็นบุคคลที่คาดไม่ถึงไปบ้าง ผู้อ่านก็ไม่ประหลาดใจแม้แต่
นิดเดียว ไม่ดี กลับกันเสียอีก ถ้าเมินการสันนิษฐานอย่างละเอียดลออ
แล้วพิจารณาตัวละครด้วยสายตาที่ว่า ‘คนที่คาดไม่ถึงว่าจะเป็นคนร้าย
มากที่สุดคือใครกันแน่’ ละก็ อัตราการเดาถูกก็สูงพออยู่ทีเดียว หากเจอ
นักอ่านแบบนั้นเข้า แม่หม้ายตระกูลริวจินที่กล่าวถึงเมื่อครูนี่คงน่าสงสัย
ที่สุดในสถานการณ์เช่นนั้น ทั้งผมและนักสืบเทงกะอิจะต้องลงมือ
ปฏิบัติการโดยทำหน้าที่เหมือนไม่นึกไม่ฝันว่าเธอคือคนร้าย ซึ่งเป็นเรื่องเงิ่น่า
น่าดู ผู้อ่านคงหงุดหงิด แต่พวกผมก็อายนั่นเหมือนกัน ถึงกระนั้นนักสืบ
เทงกะอิก็อยู่ในสถานภาพที่ต้องคลี่คลายปริศนาในตอนจบ ส่วนผม

ก็ต้องพูดจนถึงที่สุดว่า

“โอย ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าหญิงงามคนนั้นจะเป็นคนร้าย”

บทตัวประกอบนำทุกซ์ตรมดั่งที่กล่าวมา มันคงสิ้นสุดลงในวันนี้

มานึกดูแล้วผมก็รับบทตัวละครสมทบมานานทีเดียว พอหลับตา

คดีโหดหินที่ประสบมาจนถึงขณะนี้ก็ผุดขึ้นในสมองราวกับเหตุการณ์
เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน

สิ่งที่ผมนึกถึงเป็นอย่างแรกก็ไม่พ้นคดีฆาตกรรมในห้องปิดตาย
เมื่อคราวนั้น...

บทที่ 1

ประกาศห้องปิดตาย...ราชาแห่งกรีก

ขออภัยที่เริ่มต้นบทนี้อย่างจำเจเหลือจะเอ่ย แต่ตอนโทรศัพท์ดัง ผมยังนอนอยู่ในผ้าห่ม พอยกโทรศัพท์สีดำแนบหู เสียงตื่นตระหนกของ ตำรวจสืบสวนที่อยู่เวรก็พุ่งมาให้ได้ยิน

“สารวัตร มีคดีครับ เกิดการฆาตกรรมที่หมู่บ้านนาราคู”

“ว่าไงนะ!” ผมเลิกผ้าห่มออกจากตัว

หมู่บ้านนาราคูนั่นตั้งอยู่ลึกแสนลึกในภูเขา ผมเป็นหัวหน้าหอคนนำ ผู้ใต้บังคับบัญชาโดยสารรถจี๊ปมุ่งหน้าสู่หมู่บ้าน นอกจากจะไม่มี การปรับผิวถนน เมื่อคืนหิมะยังตกลงมาทับถม กว่าจะเดินทางถึงที่หมาย ศีรษะผมก็โขกเพดานรถไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง

คนมาต้อนรับพวกเราคือพลตำรวจที่ดูอ่อนแอ เจ้าตัวยกมือขึ้น ท่าแปลกๆ นึกว่าทำอะไรเสียอีก ที่แท้ก็ตั้งใจจะตะเบะให้ ลองถามดูจึงรู้ว่าพลตำรวจที่หมู่บ้านมีชายชราคนเดียว นี่มันพื้นที่ไร้กฎหมายชัดๆ ปาฏิหาริย์แล้วที่ไม่เคยเกิดคดี

พวกผมตรงดิ่งไปยังที่เกิดเหตุตามการนำทางของชายชรา ชาวบ้าน
มาเย็นมุงกันแล้ว พอพวกเขาเห็นผมก็ถอยไป

“โอ้ ตำรวจมาแล้ว”

“แบบนี้ก็หมดหวัง”

“คนมีอำนาจสูงสุดต้องเป็นคนนั้นแน่เลย เพราะไว้หนวดได้จุมูก
แถมยังทำหน้าน่ากลัวด้วย” ชาวบ้านคนหนึ่งพึมพำเมื่อเห็นผม ได้ยินแล้ว
ชื่นใจจังแฮะ

“เอาละๆ หลบไปๆ” พลตำรวจวัยชราซึ่งไม่ได้เจอคดีที่สมเป็นคดี
มาหลายสิบปี อึกเหมิรราวกับเป็นช่วงเวลายิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต

พวกเราแหวกฝูงชนเข้าไปสำรวจจุดเกิดเหตุ จากนั้นก็ผลออูทาน
ด้วยความทึ่ง

ภาพเบื้องหน้าสมเป็นนิยายสืบสวนแบบดั้งเดิมโดยแท้

ผืนนาแม่ไพศาลมีหิมะปกคลุม รอยเท้าหลงเหลือเป็นแห่งๆ ดูให้
ดีจะรู้ว่ามีคนจำนวนหนึ่งเดินผ่านไปมาและทิ้งร่องรอยไว้ ปลายทางคือ
บ้านเก่าชั้นเดียวสองหลัง

ผมนึกละเหย สั้หรณัไม่ตีว่าไอนั้ันอีกแล้วระอะ

“ผู้ตายคือชายชื่อซาคุโซ อาศัยในบ้านหลังซ้ายครับ” พลตำรวจชรา
กล่าว “คนพบศพคือเท็ตสึคิจิที่อาศัยอยู่บ้านหลังขวา”

“ใครเป็นคนทิ้งรอยเท้าไว้” ผมถาม

“คนแรกก็เท็ตสึคิจิ เขาตกใจตอนเจอศพ เลยเดินย่ำหิมะไปแจ้งข่าว
ให้คนอื่นรู้”

“หลังจากนั้นล่ะ”

“ผมกับเท็ตสึคิจิ” พลตำรวจรุ่นปู่เิดอกภูมิใจโดยไม่รู้สาเหตุ “พอ
ได้รับแจ้งจากเท็ตสึคิจิ ผมก็เดินย่ำหิมะไปตรวจดูว่าจริงหรือเปล่า ซึ่งก็
ตรงตามที่เขาบอก แล้วพวกเราสองคนก็เดินกลับออกมาอีกรอบ”

“หมายความว่ามึรอยเท้าไปกลับทั้งหมดห้าคนสินะ”

พลตำรวจครุ่นคิดเป็นนานสองนาน

“ใช่ครับ” เขาตอบ

“เท็ตสึคิจิอยู่ไหน”

“เอ น่าจะตรงนั้น...อ้อ มาแล้วว”

ชายไว้หนวดเครารุงรังทั่วหน้าเหมือนหมีเดินเอื่อยๆ มาทางนี้

“ดีละ” ผมมองลูกน้อง “เข้าไปที่เกิดเหตุกันเลย เท็ตสึคิจิ นายก็มาด้วย”

“เดี๋ยวก่อนครับ” คราวนี้มีใครคนหนึ่งร้องขึ้นจากในหมู่คนมุง ชายผมกระเซิงท่าทางประหลาดในชุดสูทขยับยื่นปรากฏตัวพร้อมไม้เท้าในมือ เทงกะอิชิ ไคโกโร่ ตัวเอกของนิยายชุดนี้นั่นเอง ผมถอนหายใจ

“นายอีกแล้วเรอะ ทำไมมาอยู่ที่นี้ได้”

“ไม่ได้พบกันนานนะครับ สารวัตรโองาวาระ ผมมีเพื่อนอยู่ในหมู่บ้านนี้ แล้วเมื่อคืนเจ้าตัวก็จัดพิธีแต่งงานพอดี ผมเลยได้รับเชิญมาร่วมงาน”

“หืม งั้นหรือ แต่ไม่มีช่องให้นักสืบมือสมัครเล่นออกโรงหรอก ถอยไปซะเถอะ”

ผมเอ่ยคำพูดประจำตัว ในนิยายยอดนักสืบเรามักเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เป็นตัวประกอบขอความร่วมมือจากนักสืบ ทั้งที่ในโลกนี้ไม่มีตำรวจแบบนั้น แต่มีอยู่ในนิยายชุดนักสืบเทงกะอิชิ

“ผมไม่เกะกะการสืบสวนหรอก แต่ช่วยบอกมาอย่างหนึ่งได้ใหม่ว่า ก่อนคุณเท็ตสึคิจิจะเดินผ่าน ไม่มีรอยเท้าบนหิมะเลยหรือ”

ผมมองเท็ตสึคิจิ เขาส่ายศีรษะ “ไม่มีครับ”

“อืม แสดงว่า” เทงกะอิชิถอดอก

“ยังหรอก” ผมกระซิบบอกเขา “ตอนนี้ยังไม่ควรลงความเห็นว่าเป็น ‘ไฉน’ เพราะถ้าคนร้ายหนีไปก่อนหิมะตกก็ไม่เหลือรอยเท้า”

เทงกะอิชิได้ยินก็ทำหน้าเง่างอน

“ผมยังไม่ได้พูดอะไรเลย”

ผมวางมือบนไหล่อีกฝ่าย ปลอดภัยว่าเขาน่าๆ

“ฉันเข้าใจความรู้สึกของนาย ไม่ต้องห่วง ในนิยายชุดเทงกะอิจิ ต้องมีทริคไหล่ออกมาอยู่แล้ว สัญชาติญาณของฉันบอกว่า มีโอกาสแปดถึงเก้าในสิบที่ปริศนาคราวนี้จะเป็น ‘ไอ้ นั้น’ อีกเดี่ยวปริศนาที่อุบไว้ก็เผยออกมาเอง ถึงตอนนั้นนายค่อยร้องดังๆ ว่าเป็น ‘ไอ้ นั้น’ ก็ได้ บอกไปเลยว่าเป็น ‘ไอ้ นั้น’ ที่นายชอบที่สุด”

“ผมไม่ได้ชอบ ‘ไอ้ นั้น’ สักหน่อย” นักสืบเริ่มโมโห “ไม่มีนักสืบคนไหนชอบของโบร่ำโบราณพรรค์นั้นหรอก”

“เอาอีกแล้วๆ ไม่ต้องฝืนใจพูดก็ได้”

“ผมพูดจริง”

ตอนเทงกะอิจินุดหงิดเป็นจริงเป็นจัง ลูกน้องของผมมาพอดี “เอ่อ สารวัตร เราน่าจะต้องไปกันแล้วนะครับ”

ผมรีบผละจากนักสืบ จากนั้นกระแอมไอ

“เออ เขาเป็นว่าอย่าเกะกะการสืบสวนก็แล้วกัน”

“ทราบอยู่แล้วครับ” เทงกะอิจิบั้นยิ้มแล้วพยักหน้า

ประตูหน้าของบ้านซาคุโซพังเสียหาย ผมฆ่าเลื่องวัตถุคล้ายไม้ขีดที่ตกอยู่ใกล้ๆ ขณะเดินเข้าไปข้างในโดยตั้งใจไม่แตะต้องมัน

ซาคุโซนอนข้างเตาถ่านในสภาพศีรษะแบะ มีขวานผ่าพื้นเปราะงเล็ดตกอยู่ตรงนั้นด้วย คาดว่าโดนทำร้ายจากด้านหลังระหว่างเติมถ่าน

สิ่งดึงดูดความสนใจคือรอยเลือดที่ย่อมอยู่บนผนังใกล้กัน เหมือนเจตนาเอามาทามากกว่าเลือดกระเซ็นไปโดน

“เท็ตสึคิจิ” ผมเรียก “อธิบายสถานการณ์ตอนพบศพให้ฟังอย่างละเอียดหน่อยสิ”

เท็ตสึคิจิเริ่มพิมพ์ เขามาเรียกซาคุโซตอนหกโมงเช้า เพราะในฤดูหนาวทั้งสองคนจะไปกระท่อมเพื่อเผาถ่านกันเป็นกิจวัตรประจำวัน

แต่เปิดประตูไม่ได้ ตะโกนเรียกก็ไม่มีคนตอบ เขาเลยลองชะงักดูหน้าต่างข้างตัวบ้าน แล้วก็เห็นซาคุโซนอนบนพื้นในสภาพเลือดไหลจากศีรษะ

“เดี๋ยวก่อนนะ” ผมเอ่ยพร้อมเหลือบไปทางเทงกะอิจิ “โหงเปิดประตูไม่ได้ล่ะ”

“ก่อนเข้านอนซาคุโซจะเอาไม้มาขัดประตูไว้เป็นประจำ ถึงหมู่บ้านนี้จะไม่มีความหมายก็เถอะ”

“ใช้เป็นกลอนหรือ”

ผมกลับไปตรงประตูทางเข้า หยิบไม้ท่อนนั้นขึ้นมาประหนึ่งเพิ่งสังเกตเห็น “อย่างนี้นี่เอง เอาไม้ท่อนนี้ขัดประตูไว้สินะ”

“ตอนที่ตีสึคิจิมาเรียกผม ประตูเปิดไม่ได้จริงๆ” พลตำรวจชรา กล่าว “เราสองคนเลยเอาตัวกระแทกประตูจนมันพัง”

เอาละ ใกล้เคียงเวลาแล้ว

“บ้านหลังนี้ไม่มีทางเข้าออกอื่นแล้วหรือ” ผมถามทั้งที่รู้สึก

“ไม่มีครับ” พลตำรวจตอบ

“เฮ้ยๆ แบบนั้นก็พิลึกสิ ไม่ขัดประตูต้องขัดจากข้างใน หมายความว่าตอนพวกนายเข้าไป คนร้ายต้องยังอยู่ข้างใน”

จังหวะนั้นเองที่พลตำรวจชากับตีสึคิจิเบิกตาโพลงพร้อมกัน

“ไม่มีนะ ผมกับตีสึคิจิสำรวจกันจนทั่ว บ้านหลังเล็กขนาดนี้ไม่มีที่ซ่อนตัวตั้งแต่แรกแล้ว”

“แต่ถ้ามันก็แปลก”

“ถึงบอกว่าแปลก ผมก็ไม่รู้จะตอบยังไงนะครับ”

ความเงียบเข้าครอบงำพวกเรา เพราะทุกคนรู้ว่าใครมีหน้าที่ต้องเปิดปากพูดในเวลานี้ ผมมองเทงกะอิจิ แต่ไม่รู้ทำไมเจ้าตัวถึงได้ทำหน้าบอบุญไม่รับ

ผมเข้าไปยืนข้างเขาแล้วกระซิบบอก

“เฮ้อๆ เป็นอะไรไป ยอดนักสืบโปรดปรานสถานการณ์ที่สุดเลย

ครั้งเล่า ต่างกันแค่การเปิดโปงว่าทำได้อย่างไรเท่านั้น ต่อให้เปิดโปงด้วยวิธีที่แตกต่างกันก็ไม่สร้างความปลอดภัยอยู่ที่ อย่างเช่นมายากลที่ทำให้สาวงามลอยอยู่ในอากาศนั้น ต่อให้ใช้เทคนิคแตกต่างกัน แต่ถ้ามีคนมาเล่นให้ดูหลายๆ ครั้ง มันก็ก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายเท่านั้นเอง

แม้กระนั้น คนก็ยังเล่นมุก ‘ห้องปิดตาย’ กันไม่รู้เบื่อ
เพราะอะไรก็ไม่รู้

ถ้ามีโอกาสผมก็อยากลองถามผู้อ่านทุกท่านว่า คุณสนุกกับดี
ฆาตกรรมในห้องปิดตายจริงหรือ

น่าเสียดายที่ผมไม่ได้ยินเสียงจากนักอ่าน แต่คนคงตอบกันว่า
“ไม่สนุก” กระมัง ขนาดตัวละครอย่างพวกเราэйเบื่อนาย แล้วพวกคนที่
จ่ายเงินซื้อมาอ่านจะพอใจกับมันได้อย่างไร

ไม่มีใครตระหนักเรื่องนี้บ้างหรือ
ผมอัศจรรย์ใจจริงๆ

ไม่กี่ชั่วโมงหลังเกิดเหตุ ผมจับกุมและควบคุมตัวเท็ตสึคิจิไปสถานี
ตำรวจห้องที่

“สืบสารภาพมาซะ เราบรู้อแล้วว่านายเป็นคนทำ”

“ผมไม่ได้ทำอะไรเลย”

“อย่าแกล้งไถ่หน่อยเลย คนในหมู่บ้านรู้กันทุกคนว่านายเพ็ง
ทะเลาะกับซาคุไซไปหยกๆ ชัดแย้งกันเรื่องแบ่งอาณาเขตระหว่างที่นากับไร่
ไม่ใช่หรอ นายคงเลือดขึ้นหน้าจนฆ่าเขาตายล่ะสิท่า”

“ผมไม่รู้ ไม่ได้ทำ”

พลตำรวจเดินสะโหลสะเหลเข้ามา

“สารวัตร คนในหมู่บ้านกำลังโวยวายว่าเป็นคำสาป ให้อธิบายว่า
ยังงี้ศึครับ”

“คำสาปหรือ”

“เอ้อ ทุกคนเลยบุกกันไปที่คฤหาสน์คาเบะงามิ คุณสาวตรีช่วยพูดกับคนในหมู่บ้านให้หน่อยได้หรือเปล่า”

“ตระกูลคาเบะงามิคือตระกูลที่จัดงานฉลองเมื่อคืนสินะ”

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นตระกูลที่มีประวัติยาวนานและร่ำรวยที่สุดในหมู่บ้าน ลูกชายคนเดียวที่ชื่อทัทซึยะแต่งงานกับครูโรงเรียนประถมชื่อฮานาโอกะ คิมิโกะที่อยู่หมู่บ้านข้างเคียง ดูเหมือนว่าเพื่อนของนักสืบเทงกะอิจิกิคือคาเบะงามิ ทัทซึยะคนนี้

“ทำไมทุกคนต้องบุกไปตระกูลคาเบะงามิด้วยละ”

“เอ้อ อันที่จริงหมู่บ้านแห่งนี้ก็มีเรื่องเล่าขานประหลาดๆ ที่ว่าถ้าลูกชายของหัวหน้าหมู่บ้านแต่งงานกับผู้หญิงหมู่บ้านอื่น เทพเจ้าจะจำแลงกายจากในกำแพงแล้วสาปคนในหมู่บ้านนะครับ”

“จากในกำแพง?”

เข้าใจแล้วว่าทำไมชื่อตระกูลคาเบะงามิ¹ แต่มันบ้าบอเกินไป ผมจึงไม่พูดออกจากปาก

“ซาคุโซเป็นญาติห่างๆ กับเจ้าสาว แล้วก็ไปฟ้องให้ทั้งคู่มาดังแต่ต้น เทพเจ้าที่จำแลงกายจากกำแพงก็เลยโมโหงานรื่นเริงในครั้งนี้นี้และสาปซาคุโซจนตาย...ท่าทางคนในหมู่บ้านจะคิดอย่างนั้น บอกว่าถ้าปล่อยไว้แบบนี้ สักวันเทพเจ้าอาจสาปพวกตัวเองด้วยก็ได้ จึงไปขอให้ตระกูลคาเบะงามิทำให้งานแต่งงานเป็นโมฆะ”

“อะไรเนี่ย เรื่องงมงายไร้สาระเข้าไปได้อย่างไร” ผมหัวเราะเยาะ

“เป็นคำสาปไม่ผิดแน่” ทว่าขนาดเท็ตสึคิจิยังเริ่มโอดครวญ “คุณสาวตรีก็เห็นใช่ไหมล่ะว่ามีเลือดติดอยู่ที่ผนังบ้านของซาคุโซ นั่นแหละคำสาปของท่านเทพเจ้าแห่งกำแพง”

“อย่าพูดบ้าๆ น้า นายอ้างเรื่องพรรคินั้นเพื่ออำพรางอาชญากรรมของตัวเองใช่ไหมเล่า”

¹ เทพเจ้าแห่งกำแพง

“ไม่ใช่อย่างนั้น”

“เหลวไหล คำสาปมีที่ไหนกัน”

“แต่คุณสาวรวัตร” พลตำรวจชราเอ่ยขัด “ถ้าเป็นฝีมือเทตสึคิจิ ตัวเขาต้องเปื้อนเลือดที่กระเซ็นมาโดนสิครับ แต่ตอนนั้นไม่มีเลือดติดบนเสื้อผ้าเขาเลย”

พลตำรวจอายุมากแล้วแต่ดันไม่รู้จักกาลเทศะ ทำเอาผมร้อนใจนิดหน่อย

“เรื่องแบบนั้นแค่เปลี่ยนเสื้อผ้าก็หมดปัญหาแล้ว เพราะฉะนั้น เอ่อฉันจะไปค้นบ้านเทตสึคิจิเดี๋ยวนี้ ต้องเจอเสื้อผ้าเปื้อนเลือดแน่นอน”

“ไม่มีทางเจอหรอก ผมไม่ได้ทำ” เทตสึคิจิคำนเสียงดังลั่น

“คงกำลังลำบากกันน่าดูสินะครับ” คนที่โผล่มาแบบไม่มีปีไม่มีขลุ่ยในฉากนี้ก็คือนักสืบเทงกะอิชิ เขาเกาศีรษะที่ผมเผ่ายุ่งเหยิงด้วยรอยยิ้มมีเลศนัย

“เฮอะ” ผมพ่นลมออกจมูก แล้วกล่าวคำพูดติดปาก “ฉันไม่มีธุระกับนักสืบมือสมัครเล่นหรอก”

“อย่าพูดแบบนั้นสิครับ ผมมาแก้ต่างให้คุณเทตสึคิจิ เหตุผลที่คุณโง่เงาวาระจับกุมคุณเทตสึคิจินะ ผมเข้าใจดี แต่ถ้าอย่างนั้นก็จะเป็นไปตามที่คนร้ายตัวจริงต้องการ”

“นายรู้อยู่แล้วหรือว่าเพราะอะไรฉันถึงจับกุมเทตสึคิจิ”

“แน่นอนครับ คงคิดล่ะสิว่า คนที่หลบออกมาจากห้อง...ห้องปิดตายห้องแรกมีแค่คุณเทตสึคิจิคนเดียว”

ตอนพูดคำว่าห้องปิดตาย เขาทำหน้ากระดากเล็กน้อย

“ห้องปิดตายห้องแรก?” ผมถามกลับ ไม่ใช่แค่ผม พลตำรวจวัยชรา กับเทตสึคิจิก็งงเหมือนกัน

“หิมะไงครับ” เทงกะอิชิพูดอย่างรำคาญใจ “ตอนคุณตำรวจห้องที่เร่งรุดไปถึง มีแค่รอยเท้าของคุณเทตสึคิจิบนหิมะ ถ้ามีคนร้ายรายอื่น

เขาจะหลบหนีออกมาโดยไม่ทิ้งรอยเท้าได้ยังไง มันคือ...มันคือ...เอ่อ
ห้องปิดตายโดยแท้”

“หมายถึงอย่างนั้นหรือ” ผมเข้าใจในที่สุด “จุดนั้นไม่มี
ปัญหาหรอก จากการประมาณเวลาที่ผู้ตายเสียชีวิต ซาคุโซถูกสังหารก่อน
หิมะตก จะไม่เหลือรอยเท้าของคนร้ายก็ไม่แปลก ฉันทันทีตั้งสติเพราะ
เขามีแรงจูงใจ”

“ก่อนหิมะตก...อ้อ งั้นหรือ” เทงกะอิจิทำหน้ามิดหวัง จากนั้น
กระแอมไอตืดสติตัวเอง “แต่เรื่องนั้นยังเป็นปริศนาเหมือนเดิม บ้านของ
คุณซาคุโซมีไม้ขัดจากข้างในเป็นกลอนประตูบ้าน แล้วคนร้ายจะหลบหนี
ได้ยังไงในสภาพนั้น แบบนี้มันคือ...จะเรียกว่าไงดีล่ะ...”

“ห้องปิดตายใช่ไหมล่ะ”

“ใช่ครับ” เทงกะอิจิผงกศีรษะ

ผมลูบคาง

“จะว่าไปก็มีปริศนาข้อนั้นด้วยนี่นะ”

“ปมนั้น...คือประเด็นหลักของเรื่องนี้ คุณโองาวาระช่วยมีปฏิบัติการ
ให้โอเวอร์กว่านี้อีกนิดสิ”

“ถึงจะพูดแบบนี้ก็เถอะ” ผมยิ้มผิด “อายุปูนี่จะให้ตื่นตกใจกับ
ห้องปิดตายอะไรนั้นก็น่าอาย ผากเป็นหน้าที่ของนายก็แล้วกัน ยังไงชะ
สุดทำนายก็เป็นคนไขคดีอยู่แล้วนี่”

“พูดจาไร้ความรับผิดชอบ” เทงกะอิจิทำหน้าน่าสงสาร “ช่วยไม่
ได้ ผมจะรับหน้าที่ช่วงตอนจบก็แล้วกัน แต่ถ้าจนถึงตอนนั้นคุณไม่กระตุ้น
ให้เข้าใจ ผมก็ทำงานลำบาก”

“ฉันเข้าใจความรู้สึกของนายนะ แต่คุณนี้มาบอกให้ตื่นเต็นกับ
ห้องปิดตาย มันยากเป็นบ้าเลยนา”

“อย่าบ่นหน่อยเลย คนขมขื่นที่สุดคือผมต่างหาก”

“ขมขื่นขนาดนั้นเลยหรือ”

“แน่ละสิ การคลี่คลายปริศนาเรื่องห้องปิดตายนะ...แฮ้อ ไม่อยากทำเลย เดียวก็ได้โดนพวกคลั่งไคล้ขยายลึกลับซ่อนเร้นกับนักวิจารณ์หนังสือล้อเลียนอีก” เทงกะอิจิเริ่มร้องไห้โฮ

“อย่าร้องไห้หน้า รู้แล้วว้ ฉันจะทำตามที่นายบอก” ผมปรับท่าทีเปลี่ยนโทนเสียงที่ใช้พูด “อืม แน่นอน ฉันกำลังจะคิดเรื่องห้องปิดตายอยู่พอดี เอาเป็นว่า อ่า จะพูดไงดี ห้องปิดตายเป็นปริศนาที่สำคัญไงละ” เหลือเย็นๆ ซึมออกมาจากทั่วตัวเพราะมันน่าอายจนเกินไป

“ใช่ครับ เป็นปริศนาที่สำคัญมาก” เทงกะอิจิเปลี่ยนท่าทีอย่างรวดเร็วบ้าง “การไขปริศนาเกี่ยวกับห้องปิดตายนี้แหละ คือทางลัดสู่การเปิดเผยความจริง”

“แล้วนายได้เบาะแสมาบ้างหรือยัง”

พอผมถาม เทงกะอิจิก็เคาะไม้เท้ากับพื้นดังก๊อกๆ

“ก็ได้มาบางส่วน”

“ฉันบอกให้รู้ทีสิ”

“ยังครับ” เขาแบมือ “ยังไม่ถึงเวลาที่จะบอกให้รู้ได้”

ที่จริงถ้าเขาพูดออกมาตั้งแต่ตอนนี้ คดีจะคลี่คลายลงอย่างง่ายดายกว่าก็จะทำให้เรื่องไปต่อไม่ได้ ซึ่งนั่นเป็นเหตุผลให้ต้องกลบเกลื่อน ผมก็เลยไม่คาดคั้นซ้ำๆ ซากๆ

“ฉันหรือ ฉันก็ช่วยไม่ได้แฮะ”

“ที่สำคัญกว่านั้น คุณโองาวาระ เราไปหาตระกูลคาเบงามิกันไหม ผมมีเรื่องอยากตรวจสอบนิดหน่อย”

“เฮอะ ก็ได้อยู่หรอก”

ผมออกจากสถานีตำรวจท้องที่โดยทิ้งเทตสึคิไว้ ผมดูถูกนักสืบมือสมัครเล่น แต่จู่ๆ กลับให้ความร่วมมือด้วยเสียอย่างนั้น มันคือหนึ่งในจุดเด่นของนิยายชุดเทงกะอิจิเรื่องนี้ ห้ามบอกว่าเขียนเอาสะดวงตัวเองเข้าว่านะ ถ้าไม่ทำแบบนี้ เรื่องก็จะไม่เดินต่างหาก

เมื่อไปถึงตระกูลคาเบงงามิ ผมเห็นพวกชาวบ้านบุกมาตามที่ได้รับคำบอกเล่า พวกเขาแหวกทางพวกเขาเข้าไปข้างใน

หัวหน้าตระกูลคาเบงงามิรุ่นปัจจุบันคือแม่หม้ายซาเอโกะ เธอยังสาวและสวย ไม่น่าเชื่อว่ามีลูกชายวัยที่แต่งงานได้แล้ว สรุปว่าก็ไม่ได้แปลกอะไรหรอก เพราะเธอเป็นภรรยาคนที่สองของหัวหน้าตระกูลคนก่อน

“ในโอกาสนี้อุตส่าห์มีงานฉลองนายินดีทั้งที่ ไม่น่าเกิดเรื่องโชคร้ายเลย แต่ไม่ต้องห่วงนะครับ พวกเรา ไม่สิ ผมคนนี้จะจับคนร้ายให้ได้โดยเร็ว”

“ขอความกรุณาด้วยนะคะ” แม่หม้ายค้อมศีรษะให้อย่างสุภาพ “คนในหมู่บ้านจะว่าอะไรฉัน ฉันไม่มีปัญหาหรอกค่ะ แต่คนหนุ่มสาวที่แต่งงานกันด้วยความรักนี่สีน่างสาร”

“ไม่เป็นไรครับ ผมเข้าใจความรู้สึกนั้นดี” ผมพยักหน้าหลายหน ณ จุดนี้ผู้อ่านทุกท่านอาจกำลังเพ่งเล็งว่าหญิงคนนี้นั้นน่าสงสัยแล้วก็ได้ ถ้าว่ากันตามรูปแบบของนิยายสืบสวนคลาสสิก เห็นผู้หญิงเมื่อไรก็ต้องคิดว่าเธอเป็นคนร้ายทุกที ซึ่งก็ถูกต้องตามนั้นแหละ ขนาดผมยังรู้ แต่ตามบทผมจะเคลือบแคลงในตัวเธอไม่ได้

ต่อจากแม่หม้ายซาเอโกะ ผมไปพบคิมิโกะที่เพิ่งเข้าพิธีวิวาห์เมื่อคืน รายนี้ก็เป็นสาวงามพอตัวอีกเหมือนกัน ได้ยินว่าเป็นญาติห่างๆ กับซาคุโซ ที่ถูกฆ่าตาย แต่เธอดูไม่ค่อยหม่นหมองสักเท่าไร

“บ้านคุณซาคุโซไม่มีทางลับหรือครับ” เทงกะอิจิมามุบมับ

“ทางลับ? ไม่มีนะ” เธอสายศีรษะ “ทำไมหรือคะ”

“ความจริงคือคุณซาคุโซ” เขาสูดหายใจเฮือกใหญ่ “ถูกฆ่าในห้องปิดตาย” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนแสดงละครเวทีเต็มที

“ห้องปิดตาย” คิมิโกะทำหน้าที่งวยแล้วจึงมำ “ห้องปิดตายคืออะไร”

เทงกะอิจิมะถอยหลัง “ไม่รู้จักห้องปิดตายหรือหรือ”

“ขอโทษที่มีความรู้น้อยนะคะ”

นักสืบบนพื้มีพำพร้อมกัับบรรยายเกี่ยวกับห้องปิดตาย

“อะไรกัน เป็นแบบนี้เองหรือ” พอฟังคำอธิบายจบ คิมิโกะก็
แค้นหัวเราะ “เรื่องพรรคนั้นไม่เห็นสำคัญเลยนี่นา”

เส้นเลือดปูดขึ้นบนขมับของเทงกะอิจิ

“ถ้าแก้ปริศนาเกี่ยวกับห้องปิดตายไม่ได้ เราก็จะไม่รู้ความจริง”

“อุยตาย ัจ้นหรือหรือ” คิมิโกะทำหน้าผิตคาคต “เอาไว้ทีหลังก็ได้
ละมั้ง ไว้จับคนร้ายแล้วค่อยถามก็ได้ว่าสร้างห้องปิดตายได้ยังไง แต่ฉัน
ไม่ได้อยากรู้หรือคะ”

ขณะฟังอยู่ข้างๆ ผมอยากจะเดาะลีน ผู้หญิงอายุน้อยก็น่าลำบากใจ
แบบนี้แหละ กระนั้นคิมิโกะก็ยังพูดจาไร้ความเห็นอกเห็นใจต่อไป

“ความคิดที่จะตั้งตูดความสนใจของผู้อ่านด้วยทริกมันล้ำสมัย
แล้วละ ปริศนาห้องปิดตายัจ้นหรือ เฮอะๆ ใช้กันเกอร่จนหัวเราะไม่ออก”

ยอดนักสืบยังทำหน้าที่เคร่ง

เรื่องราวดำเนินไปด้วยความฉับไวจนใกล้ถึงฉากสุดท้าย หมู่บ้านนี้
มีผู้เคราะห์ร้ายสี่คนแล้ว การสืบสวนล่าช้ากว่าสถานการณ์เป็นอะไรที่เกิด
ขึ้นเสมอๆ

จนถึงขณะนี้ผมจับกุมได้สามคน รวมเทตสึคิจิด้วย มีแค่คนที่
ดูอย่างไรก็ไม่น่าเป็นฆาตกร เห็นได้ชัดว่าปรากฏตัวมาเพื่อทำให้ผู้อ่าน
ไขว้เขว แล้วผมก็ยอมพบกับทางตัน จึงบ่นแบบเดิมๆ “คดีนี้ซับซ้อน
เกินความสามารถของเราจริงๆ”

จากนั้นก็ไ้เวลาที่เทงกะอิจิมาคล้คลายปริศนาในที่สุด

ตัวละครหลักมารวมตัวกันในห้องโถงของตระกูลคาเบงงามิ ผมต้อง
มาร่วมด้วยอยู่แล้ว แต่ดันเกิดปัญหายุ่งยากขึ้น

เทงกะอิจิจองแง บอกว่าไม่อยากไขปริศนา

“ป่านนี้แล้วเลิกพูดแบบนี้เถอะน่า ทุกคนรออยู่” ผมปลอบเขา
“นักอ่านก็รอเหมือนกัน”

“ฉันจะซื้อตัวคนร้ายอย่างเดียว เท่านั้นก็พอใช่ไหม”

“เฮ้ย พุดบ๊าย จุดขายคราวนี้คือคดีฆาตกรรมห้องปิดตาย ถ้าไม่แก้ปริศนาห้องปิดตาย คนอ่านก็รับไม่ได้หรอกนะ”

“โกหก” เขาสอดมือลงกระเป๋ากางเกงแล้วเตะพื้น “คนอ่านต้องคิดอยู่แล้วว่า ห้องปิดตายอะไรนั้นจะยังไงก็ช่าง”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก เอ้า รีบเข้าไปข้างในเถอะ พวกตัวละครหลักซักจะหมดความอดทนแล้วนะ”

“คนพวกนั้นก็ใจดีใจดำเหมือนกัน ระหว่างสืบคดี พอผมพูดคำว่าห้องปิดตายที่ไร พวกเขาก็หัวเราะคิกคัก แล้วตอนผมบอกว่า ‘ห้องปิดตายคือราชาแห่งทริก’ คุณพุลตำรวจยังระเบิดหัวเราะอย่างไม่คิดจะปิดบังเลย”

“พวกเขาพูดแบบนี้หรือ”

“ก็พุดนะสิ”

ผมเกือบหลุดปากว่าจะกลั้นหัวเราะไม่อยู่ก็ไม่แปลก แต่ก็ยังตัวเองไว้ “ยังไงก็แล้วแต่ วันนี้ขายอดทนแล้วไซค์ดีก่อนเถอะ ฉันจะกำชับให้ทุกคนฟังเจียบๆ”

“ถ้าผู้อ่านปาดหนังสือเล่มนี้ทิ้ง ผมไม่รู้ด้วยนะ”

“เข้าใจแล้วๆ งั้นฉันจะรอนะ”

ผมเดินเข้าห้องด้วยท่าที่เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ เริ่มจากเดินยืดอก นั่งลงอย่างหยิ่งยโส จากนั้นกวาดตามองรอบๆ แล้วกล่าวว่า “เฮอะ นักสืบมือสมัครเล่นจะทำอะไรได้”

เทงกะอิจิเดินเข้ามาในตอนนั้นเอง สายตาของทุกคนพุ่งไปที่เขา

“เออละครับทุกท่าน” เขาพูดวลีติดปาก “ผมขอชี้แจงข้อสันนิษฐานของตัวเองเกี่ยวกับคดีในครั้งนี้”

คำอธิบายของนักสืบเริ่มจากเรื่องของสามคนที่ถูกสังหารต่อจากซาคุโซ มีคำอธิบายต่างๆ นานา แต่สรุปคือสามคนนั้นรู้จักฆาตกรและคิดจะใช้เรื่องนั้นชู่เอาเงิน ก็เลยถูกฆ่าตาย

“และสาเหตุที่คุณซาคุโซถูกเอาชีวิตรักก็คือ เขาล่องรู้ความลับของคนคนหนึ่งเข้า ความลับที่ว่าก็คือ บุคคลนั้นเคยเป็นหญิงขายบริการที่ซ่องโสเภณีมาก่อน ผู้หญิงคนนั้นเลยคิดฆ่าคุณซาคุโซเพื่อปกปิดเรื่องนั้น โดยจัดฉากให้เหมือนกับเป็นคำสาปของเทพเจ้าแห่งกำแพง ซึ่งเห็นได้จากที่เธอละเลงเลือดบนผนังและสร้างสถานการณ์ที่ทำให้เข้าออกบ้านหลังนั้นไม่ได้...”

ขณะที่เขาพูดถึงตรงนั้น แม่หม้ายซาเอโกะที่อยู่มุมห้องอมบางอย่างในปาก กว่าที่จะทันสั่งเกตก็สายเสียแล้ว เลือดกระอักออกจากปากของเธอ

“แม่” ทัดซึยะผู้เป็นลูกชายวิ่งเข้าไปประคองเธอขึ้นมา “แม่ ทำอะไรนะ”

“คุณ...ทัดซึยะ ขอ...โทษ” แม่หม้ายซาเอโกะสิ้นใจ

“แม่ แม่คือคนร้ายหรือ”

“โอ นี่มันอะไรกัน”

“น่าเศร้าเหลือเกิน”

“ไม่นึกเลยว่าคนคนนั้นจะเป็นคนร้าย”

ผู้คนในหมู่บ้านคร่ำครวญเป็นเสียงเดียวกัน มีคนเริ่มร้องไห้ภายในห้องเกิดเสียงอื้ออึง

ผมชะงัก หันไปมองข้างๆ เเทงกะอิจึยีนอั้ง เนื่องจากคนร้ายฆ่าตัวตายระหว่างการไขปริศนา เขาจึงเชือดไปเลย

“คุณโองาวาระ” เขายังใจลอย “ผมกลับได้ไหมครับ”

“ไม่ได้” ผมคว้าขอบกางเกงของเขา “คลี่คลายปมห้องปิดตายแล้วค่อยกลับ”

เเทงกะอิจึโกลั้จะร้องไห้อยู่รอมร่อ “ให้ทำในสถานการณ์แบบนี้เนี่ยนะ”

“ช่วยไม่ได้น่า รีบจัดการให้เสร็จๆ ก็พอ”

เขาหันมองคนในหมู่บ้านด้วยสีหน้าน่าเวทนา ทุกคนยังสาละวนกับการทำสิ่งที่ตัวเองต้องการ

“เอาละครับ ทุกท่าน ผมจะอธิบายเรื่องปริศนาห้องปิดตายเลยนะครับ” เขากลั้นใจพูดจนได้ ทว่าไม่มีใครสนใจฟัง มีแค่คุณชายหนึ่งคน ที่หันมาทางนี้ เธอส่งน้ำมูกแล้วหันกลับไปทางโน้นดังเดิม

“คืนนั้นหิมะตกหนัก อันที่จริงความลับซ่อนอยู่ในหิมะนั้นเอง คนร้ายคาดการณไว้แล้วว่าหิมะจะตกไม่ลืมหูลืมตา ถึงได้เลือกก่อเหตุในคืนนั้น”

“พูดอะไรของเขานะ”

“คนรับบทเป็นนักสืบไป กำลังพูดเรื่องห้องปิดตายสักอย่าง”

“อ้อ งั้นช่างเถอะ”

“ที่สำคัญกว่านั้น เราย้ายศพกันก่อนดีกว่า”

พวกสมาชิกของสมาคมคนหนุ่มสาวเริ่มเคลื่อนไหวร่างไว้วิญญูณของซาเอโกะ ทุกคนถือโอกาสยกโขยงกันกลับด้วย

“บ้านของคุณซาคุโซเสื่อมสภาพไปมากแล้ว ขนาดที่ว่าพอหิมะตกลงมาทับถมบนหลังคา บ้านก็บิดเบี้ยวไปทั้งหมด” เทงกะอิจิตะเบ็งเสียง คนฟังมีเพียงผมกับพลตำรวจวัยชรา ที่จริงพลตำรวจก็ตั้งท่าจะกลับเหมือนกัน แต่ผมจับแขนเขาไว้

“ถูกแล้ว สิ่งที่สร้างห้องปิดตายขึ้นมาคือหิมะ นำหนักของหิมะทำให้บ้านบิดงออย่างประหลาด ส่งผลให้ประตูหน้าบ้านเปิดไม่ออก ซึ่งคนร้ายก็คาดคะเนไปถึงเรื่องนั้นด้วย จึงวางท่อนไม้ไว้ข้างประตูเพื่อให้ดูเหมือนว่ามีคนเอาไม้ขัดประตูต่างกลอน นี่คือ...ข้อเท็จจริงเบื้องหลังห้องปิดตายครับ”

ตอนเทงกะอิจิชี้แจงจบ ไม่มีคนอื่นเหลืออยู่แล้ว

“อืม อย่างนั้นเองหรือหรือ” ผมครางด้วยความชื่นชมก่อน “ไม่ได้นึกถึงจุดนั้นเลย ทำทางคราวนี้ฉันจะแพ้นายอีกแล้วเฮะ”

ผมเอาศอกกระทันหันพลตำรวจรุ่นปู่ เป็นการส่งสัญญาณว่านายก็พูดอะไรบ้างสิ เขาเงยมองนักสืบอย่างเงืองซ้ำ

“เอ่อ รูปคือเปิดไม่ออกเพราะประตูเฉียงหรือครับ”

“ใช่ครับ”

“อ่าฮะ...”

ผมสังหรณ์ใจไม่ดี ตาแก่คนนี่คงไม่พูดเรื่องพิลึกๆ หรอกนะ ขณะ
นี้กหัวันใจ เจ้าตัวก็พ้นประโยคต้องห้ามออกมา

“แล้วเรื่องนั้นมันทำไมหรือ”

“ทำไมนะหรือ...ก็...”

หลังเกิดความเสียบงันที่ชวนให้อึดอัดเหลือประมาณ เทงกะอิจิ
ก็แผดเสียงร้องให้จ้า

ไม่ไหวๆ หมดหนทางเยียวยา

ผู้อ่านที่ต้องทนอ่านปริศนาคำครีก็น่าเห็นใจอยู่หรอก แต่นักสืบ
ที่ต้องคลลคลายปริศนาก็ระทมไม่แพ้กัน

บทที่ 2

ฆาตกรที่ไม่คาดคิด...ฮุดันอิท

ผมได้ข่าวว่าเกิดคดีฆาตกรรมที่คฤหาสน์อุซิงามิตั้งแต่เช้างานตอนเช้า

จึงได้เวลาที่ผม โองาวาระ บันโซ สารวัตรแห่งหน่วยสืบสวนที่หนึ่ง กองบัญชาการตำรวจประจำจังหวัด ต้องออกโรง แต่ถึงจะพูดอย่างนั้น ผู้อ่านทุกท่านก็น่าจะรู้อยู่แล้วว่า ผมไม่ใช่คนคลั่งคลายคดีหรือก ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับผมกำลังจะไปพบก็คงไม่คาดหวังเรื่องนั้นกับผมเหมือนกัน

คฤหาสน์อุซิงามิเป็นบ้านเดี่ยวสไตล์ยุโรปเหนือที่สร้างไว้บนภูเขาเล็ก อุซิงามิ ใจจึที่ถูกฆ่าตายเป็นนักวาดภาพสีน้ำมันที่มีชื่อเสียง ทว่าผมไม่รู้จัก

ตอนพวกเรารีบรุดมาถึง ในห้องโถงแบบตะวันตกมีชายหญิง มารวมตัวกันห้าคน

“พวกนี้ใครนะ” ผมถามพลตำรวจในท้องที่ระหว่างชายตามองห้าคนซึ่งนั่งบนเก้าอี้โซฟาหนังดูราคาแพง

“พวกคนที่อยู่ในบ้านเมื่อคืนนี้ครับ คนหนึ่งเป็นสาวใช้ สองคนเป็นญาติกับอุซิงามิ โจจิ อีกสองคนเป็นลูกศิษย์ของโจจิ ส่วนที่เหลืออีกคน” พลตำรวจหนุ่มพูดถึงตรงนั้นแล้วทำตาลอกแล่ง “อ้าว อีกคนหายไปแล้ว”

“ยังมีอีกหรือ”

“ครับ เป็นผู้ชายประหลาดๆ”

อุซิงามิ โจจิถูกฆ่าตายในห้องปฏิบัติงานศิลปะ ห้องนั้นอยู่ที่เรือนแยก มีระเบียงทางเดินเชื่อมกับเรือนใหญ่

พอเข้าไปในห้องปฏิบัติงานศิลปะตามการนำทางของพลตำรวจ ก็เห็นศพนอนอยู่กลางห้อง แต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจผมยิ่งกว่านั้นคือ สภาพภายในห้อง กระจกหน้าต่างแตกทุกบาน เศษกระจกกระจัดกระจาย บนพื้น ไม่ใช่แค่หน้าต่าง ประตูกระจกของตู้วางของก็แตกด้วย ข้าร้ายผ้าใบที่วางบนขาตั้งภาพยังถูกกรีดและตุ้มเป๊ะจนดูไม่ออกว่าวาดภาพอะไรไว้

“เกิดอะไรขึ้นเนี่ย อย่างกับมีพายุพัดผ่านเฉพาะห้องนี้เลย”

จังหวะที่ผมเอ่ยแล้วยกมือเกาศีรษะ มีเสียงดังมาจากมุมห้อง ชายในชุดสูทหลายตารางยับยู่ยี่กำลังขยับทำอะไรกุกกักๆ บริเวณที่มีผ้าใบวางอยู่หลายแผ่น

“เฮ้ย” ผมส่งเสียงเรียกไปทางแผ่นหลังของชายคนนั้น “นายมาทำอะไรที่นี่ ผู้ไม่เกี่ยวข้องห้ามเข้านะ”

ชายดังกล่าวหมุนตัวหันมาทางนี้ “อ้าว สารวัตรโองวาระนะเอง เห็นอ้อยหน้อยนะครับ”

“ฮะ นะ นาย” ผมแส้รังพูดตะกุกตะกัก เขาคือเทงกะอิชิ ไดโกโร่ นักสืบที่ปรากฏตัวในนิยายของนักเขียนคนนี้เป็นประจำ “ทำไมนายถึงมาอยู่ที่นี่ได้”

“พอดีผมได้รับคำไหว้วานจากผู้เคราะห์ร้ายให้สืบบางอย่าง ก็เลยมาอยู่ที่นี่ตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว”

ชายประหลาดที่พลตำรวจกล่าวถึงคือเจ้าหมอนี่เอง

“ได้รับจ้างวานจากอุซิงามิ โจจิที่เป็นผู้เคราะห์ร้ายหรือ ให้สืบเรื่องอะไรล่ะ”

“มีกฎว่าห้ามแพร่กระจายเนื้อหาของคำจ้างวาน แต่ในกรณีนี้คงช่วยไม่ได้ ดูเหมือนจิตกรรขันธ์ครุอุซิงามิจะถูใครบางคนหมายเอาชีวิต จึงขอให้ผมช่วยสืบหาตัวคนร้ายนะครับ”

“ว่าไงนะ เป็นความจริงหรือ”

“โกหกไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา” เทงกะอิจิคงไม่เท่าในมือ

“ถูกจ้างเอาชีวิตยังงี้”

“ได้ยืนยันว่าครั้งแรกโดนบีบคอระหว่างนอนกลางวัน เจ้าตัวหายใจไม่ออกก็เลยล้มตาคืน แต่คนร้ายไม่อยู่แล้ว ครั้งที่สองถูกวางยาพิษตอนกำลังจะใส่น้ำตาลลงในกาแฟ เขาสังเกตเห็นชะกอนว่ามีสารเคมีที่ใช้ในการเกษตรผสมอยู่ ลักษณะของการสะท้อนแสงแตกต่างจากปกติ เขาก็เลยรู้ สารเคมีที่ว่าอยู่ในห้องเก็บของสำหรับใช้ทำสวน”

“ถ้าเคยเกิดเรื่องแบบนั้น ทำไมเขาไม่ติดต่อดำรวจ มัวพึ่งพานักสืบมือสมัครเล่นพรรคนี้ ถึงได้ตายไปแล้ว” ผมมองลงไปยังร่างไร้ชีวิตแล้วพูดใส่

“คุณจิตกรรขันธ์ครุเคยบอกตำรวจแล้วครับ แต่ถ้าไม่เกิดคดีขึ้นจริงๆ ตำรวจก็ไม่ค่อยจะยอมขยับทำอะไร เขาเลยมาหาผมแทน”

“อืม...”

ผมทำหน้าที่ไม่สปรออารมณ์เมื่อได้ยินที่นักสืบพูด จากนั้นหันไปบอกพวกผู้ใต้บังคับบัญชาที่อยู่ใกล้ๆ “เฮ้ย มัวยืดอาดอะไรอยู่ รีบสำรวจศพผู้ตายซะ”

ร่างของอุซิงามิ โจจินอนหงาย เขาอยู่ในชุดทำงานและมีอุปกรณ์สำหรับวาดภาพเต็มไปหมด มีดปักอยู่บนหน้าอก ไม่มีบาดแผลภายนอก ในบริเวณอื่น

“สารวัตร คุณี่สิครับ” ลูกน้องเก็บนาฬิกาตั้งโต๊ะทรงสี่เหลี่ยมขึ้นมา จากพื้น กระຈกหน้าบัดแตกอีกเช่นกัน เข็มนาฬิกาหยุดอยู่ที่เวลาหกโมง สามสิบห้านาที

“หมายความว่าเวลาเกิดเหตุก็ประมาณนี้หรือ ไม่สิ อาจเป็นการ ตบตาของคนร้ายก็ได้...ใครเป็นคนพบศพ”

ผมถามตำรวจสี่สว่นใต้บังคับบัญชา ทว่าเทงกะฉิฉิตอบแทนเสีย อย่างนั้น

“คนที่เจอเป็นคนแรกคือสาวใช้ที่ชื่อคุณโยเนะครับ แต่ก็พูดได้ เหมือนกันว่า ทุกคนที่อยู่ในคฤหาสน์ขณะนั้นคือผู้พบศพ”

“หมายความว่ายังไง”

“ประมาณหกโมงครึ่ง หรือตอนที่นาฬิกาเรือนั้นพัง มีเสียงหวีด ร้องดังก้องในคฤหาสน์ ดูเหมือนจะเป็นเสียงของจิตรกรอุซุงามิ หน้าซ้า ยังได้ยินเสียงกระຈกแตกดังอย่างต่อเนื่อง ผมที่ยังนอนอยู่ในผ้าห่มก็เลย สะดุ้งพรวดขึ้นมา คนอื่นๆ ททยอยกันออกมาจากห้องเหมือนกัน ะหว่างนั้น ได้ยินเสียงกรีดร้องของคุณโยเนะ พวกเราจึงมาที่ห้องปฏิบัติงานศิลปะแห่งนี้ แล้วก็พบศพ”

“อืม อย่างนั้นเองหรือ” ผมใช้ความคิดสักครู่พลางลูปหมวดได้จู่ๆ ไปด้วย ไม่นานนักก็บอกลูกน้องว่า “ดีละ เราสอบปากคำผู้เกี่ยวข้องกันก่อน ไปพามาที่นี้ทีละคน”

ครับ! ผู้ใต้บังคับบัญชาตอบแล้วเดินไปที่เรือนหลัก ผมมองตาม แผ่นหลังของเขา จากนั้นหันไปหาเทงกะฉิฉิและเหยียดยิ้มเป็นนัย

“ท่าทางคดีนี้เราคงต้องใช้ความพยายามกับการหาตัวคนร้าย อย่างเดียวนะ ที่เกิดเหตุก็ดูจะไม่ใช่อห้องปิดตายด้วย”

“เรื่องนั้นทำให้ผมโล่งอก” เทงกะฉิฉิแยมริมฝีปากตาม “กำลัง หวาดเสียวอยู่พอดีว่า ถ้าเจอห้องปิดตายอีกจะทำยังไง พอรู้ว่าประตูห้อง ปฏิบัติงานศิลปะแห่งนี้ไม่ได้ล็อกกุญแจ ผมนี่โล่งเลยครับ”

“ผู้ต้องสงสัยมีห้าคนหรือ เอ้อ ในฉากรหน้าฉันต้องสงสัยนายด้วย แต่ถึงยังไงก็ให้นักสืบประจำซีรีส์เป็นคนร้ายไม่ได้อยู่แล้ว” ผมพูดโดยคิดว่า ขึ้นทำแบบนั้นนักอ่านคงโกรธ

“คุณเื่องาวระจะพิจารณาความเป็นไปได้ที่ว่าคนร้ายอาจจะเป็นคนนอกด้วยใช่ไหมล่ะ” นัยน์ตาของนักสืบเป็นประกายคล้ายหยอกเย้า

“ก็คงเสี่ยงไม่ได้ เพราะเวลาเกิดคดีแบบนี้ ไม่มีตำรวจคนไหนหรอกที่ไม่พิจารณาเรื่องคนร้ายเป็นคนนอก”

สำหรับนิยายนักสืบที่วางโครงเรื่องในลักษณะนี้ ไม่มีทางที่คนร้ายจะเป็นผู้บุกรุกจากภายนอก แต่การสืบสวนพลาดเป้าอย่างไร้ที่สิ้นสุดคือบทบาทของผมในซีรีส์นักสืบเทงกะอิชิ มันจึงเป็นอะไรที่ช่วยไม่ได้

“อืม ถึงอย่างนั้นก็ไม่นึกเลยว่าจะมีผู้ต้องสงสัยแค่ห้าคน” เทงกะอิชิขยี้ผมยุ่งๆ ของตัวเอง “ในเมื่อจำกัดขอบเขตขนาดนี้ การดำเนินเรื่องให้เหนือความคาดหมายของผู้อ่านก็ไม่ใช่ง่ายๆ เลย คนเขียนตั้งใจจะทำยังไงกันแน่”

“คงไม่ใช่ว่าผู้ตายฆ่าตัวตายเองหรอกนะ” ผมรำพึงด้วยความวิตก

“อย่าบอกนะว่า” เทงกะอิชิเอ่ยแล้วขมวดคิ้วนิดๆ ตาม

“อะไรหรือ”

“เปล่า เมื่อกี้ผมรู้สึกเหมือนคนเขียนทำหน้าที่ถอดสียังไม่รู้”

“เฮ้ๆ อย่าพูดเป็นเล่นเซ่”

ตอนผมกำลังออกสันขวัญหาย ตำรวจสืบสวนที่เป็นลูกน้องก็พาหนึ่งในผู้เกี่ยวข้องเข้ามา ผมกับเทงกะอิจิกลับสู่โลกแห่งนิยายทันที

คนที่ถูกพาเข้ามาคือชายวัยกลางคนชื่ออุมาโมโตะ มาซายะ เป็นลูกพี่ลูกน้องของอุซิงามิ โจจิที่ถูกฆาตกรรม เขาบอกว่าตัวเองเป็นนายหน้า นำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ แต่บรรยากาศชวนให้คลางแคลงว่าเจ้าตัวมีงานทำมันคงแน่หรือเปล่า

“ผมไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น คุณโจจิยังแข็งแรงดีขนาดนั้นจนถึง

เมื่อวาน แล้วจู่ๆ ก็กลายเป็นแบบนี้ไปได้...เอ๊ะ นี่อะไรออกบ้าง หรือเปล่าหรือนี่ก็ไม่ออกเลย ใครจะคิดฆ่าคนดีๆ แบบนั้นกัน คนร้ายคงเป็นโจรที่ลอบเข้ามาเพราะหวังเงิน ต้องเป็นอย่างนั้นแน่อยู่แล้ว คุณตำรวจสืบสวน ช่วยจับคนร้ายให้ได้เร็วที่สุดทีนะครับ ขอรับรองละ” มาชายะกล่าว แล้วร้องไห้โฮ ไม่สิ ใช้คำว่าร้องไห้คงไม่เหมาะเท่าไร เจ้าตัวเอาผ้าเช็ดหน้าซับตาตลอดเวลา ทว่าผ้าไม่เห็นจะชื้นเลยสักนิด

ต่อจากนั้นก็สอบปากคำผู้เกี่ยวข้องที่เหลือ แต่ต่อให้เขียนยืดยาว ผู้อ่านก็รังแต่จะสับสน ผมขอนำมุม ‘แนะนำตัวละครหลัก’ ที่มักใส่ไว้ในหน้าแรกของนิยายนักสืบมาใช้ให้เป็นประโยชน์ก็แล้วกัน

ตัวละครหลัก

อุชิงามิ โจจิ (อายุ 60 ปี)

จิตรกรภาพสีน้ำมัน เจ้าของคฤหาสน์อุชิงามิ โสด มีทรัพย์สินสมบัติมหาศาล

อุมาโมโตะ มาชายะ (อายุ 42 ปี)

อ้างตัวว่าเป็นนายหน้านำเข้าสินค้าเบ็ดเตล็ดจากต่างประเทศ เป็นลูกพี่ลูกน้องของโจจิ ขออาศัยอยู่ที่คฤหาสน์อุชิงามิ

อุมาโมโตะ โทชิเอะ (อายุ 38 ปี)

ภรรยาของมาชายะ

โทราตะ เซโซ (อายุ 28 ปี)

ลูกศิษย์ของโจจิ อาศัยอยู่ที่คฤหาสน์อุชิงามิ

ทัตซึมิ ฟุยุกะ (อายุ 23 ปี)

ลูกศิษย์ของโจจิ อาศัยอยู่คนเดียวใกล้กับคฤหาสน์อุชิงามิ

อินุซึเกะ โยเนะ (อายุ 45 ปี)

สาวใช้ที่คฤหาสน์อุชิงามิ

โองาวาระ บันไซ (อายุ 42 ปี)
สารวัตรแห่งหน่วยสืบสวนที่หนึ่ง ตำรวจประจำจังหวัด
ชูชูกิ (อายุ 30 ปี), ยามาโมโตะ (อายุ 29 ปี)
ตำรวจสืบสวนและพลตำรวจ
เทงกะอิจิ ไคโกโร่ (ไม่ทราบอายุ)
ยอดนักสืบ

“ฮ่าๆๆๆๆๆ”

พอเห็นรายชื่อตัวละคร ผมก็ระเบิดหัวเราะโดยไม่ตั้งใจ เขียน
แนะนำกระทั่งตำรวจสืบสวนกับพลตำรวจก็ว่าน่าขบขันแล้ว แต่ที่ฮาสุด
คือเทงกะอิจิ

ยอดนักสืบ

ก็ากๆๆๆๆ อี้กๆๆๆๆ

บอกว่าเป็นยอดนักสืบในหน้าแนะนำตัวละครได้อย่างไร แคนักสืบ
เฉยๆ ก็น่าจะพอแล้ว อย่าเขียนแบบนั้นเลยน่า น่าอายจะตาย นักเขียน
คนนี้คิดอะไรอยู่กันแน่

ขณะที่ผมหัวเราะจนน้ำตาเล็ดในห้องรับแขกของคฤหาสน์อุซิงามิ
ตำรวจสืบสวนชูชูกิกิเดินเข้ามา

“สารวัตร ผมพาคณอินุซึเกะ โยเนะมาแล้วครับ”

ผมกลับมาทำหน้าที่จริงจังทันควัน “ดีละ ให้เข้ามาได้”

โยเนะเข้ามาในห้องตามที่ชูชูกิบอก เธอก้มหน้าก้มตา ไบหน้าซีด
เป็นกระดาษ

“คุณน่าจะเคยเห็นของสิ่งนี้สินะ” ผมหยิบโถใส่น้ำตาลให้เธอดู ในนั้น
มีน้ำตาลทรายใส่อยู่ โยเนะพยักหน้าเงิบๆ

“รู้อยู่แล้วใช่หรือเปล่าว่ามียาพิษอยู่ในนี้ ยาพิษคือสารเคมีที่ใช้ใน
การเกษตร”

เธอเบิกตาโพลง แสดงสีหน้าตกใจ

“ไม่ทราบเลยค่ะ”

“แน่หรือ คุณไม่รู้จริงๆ หรือ ปกติเจ้านี้วางอยู่ที่ไหน ห้องครัวใช่ไหมล่ะ เท่ากับว่าคนที่สะดวกจะเอายาพิษมาใส่ไว้มากที่สุดก็คือคนที่อยู่ในครัวเป็นประจำ”

“อะไรกัน...ฉัน...ไม่รู้เรื่อง ฉันเนี่ยนะจะฆ่านายท่าน...เรื่องน่ากลัว...แบบนั้น...” สาวใช้สะบัดหน้าและบิดตัวไปมา

“ฉันขอถามหน่อย เมื่อเข้าตอนได้ยินเสียงร้องของจิตรกรอุซิงามิ คุณอยู่ที่ไหน”

“ในห้องค่ะ ห้องตัวเอง”

“อ้อ พิสูจน์ได้หรือเปล่า”

“พิสูจน์หรือ...ไม่ได้หรอกค่ะ”

“ก็ว่าฉัน แต่ทุกคนนอกจากคุณเดินออกจากห้องตัวเองทันทีที่ได้ยินเสียงร้อง แล้วต่างคนต่างก็เห็นกันเอง เท่ากับมีพยานยืนยันที่อยู่”

“ฉันก็ออกจากห้องตอนได้ยินเสียงร้องเหมือนกัน แล้วพอมาทີห้องปฏิบัติงานศิลปะก็เห็นนายท่านในสภาพน่าสยดสยอง ฉันเลยร้องกรี๊ดออกมา”

“เป็นอย่างนั้นจริงนะหรือ หลังลงมือสังหารจิตรกรชั้นครู คุณค่อยกรี๊ดร้องราวกับเพิ่งมาถึงเดี๋ยวนี้เองละมัง”

“ผิดแล้วค่ะ ผิดแล้ว ไม่ใช่ฉัน” โยเนะเริ่มร้องไห้

ผมถอนหายใจ ทำหน้าเหมือนบอกว่า ร้องให้ไปก็กลับเกลื่อนไม่ได้หรอก แต่ในใจผมยอมเชื่อมันว่าหญิงคนนี้ไม่ใช่ฆาตกร เพราะอย่างนั้นผมถึงได้กล้าตำหนิเธอ โนนิยานักสืบประเภทนี้ สิ่งทีัวลละครสมทบแบบพวกเราต้องระวังมากที่สุด คือการไม่เจอตัวคนร้ายก่อนยอดนักสืบ จนกว่านักสืบเทงกะอิจิจจะสืบสาวถึงความจริง พวกเราต้องสืบสวนให้หลุดออกนอกประเด็นเพื่อถ่วงเวลา

มีมูลเหตุมากมายให้แน่ใจว่าโยเนะคนนี้ไม่ใช่คนร้าย อันดับแรกคือ เธอไม่ใช่หญิงงาม ในกรณีนี้ที่คนร้ายเป็นผู้หญิง นักเขียนมักมีสัญชาตญาณ ที่อยากออกแบบตัวละครเป็นสาวสวย ลำดับต่อไปคือเธอมีอดีตแน่ชัด แบบนี้ก็ยากจะมีเหตุจูงใจที่ซุกซ่อนไว้ปรากฏออกมาทีหลัง อีกประการหนึ่ง ก็คือชื่อ ชื่อโยเนะคิดอย่างไรก็ไม่เหมาะเป็นคนร้าย

ระหว่างผมชมชื่นใจที่เห็นสาวใช้ร้องให้เสียงดังตรงหน้า มีเสียง คนเคาะประตู เทงกะอิจิเดินเข้ามา

“คุณโยเนะไม่ใช่คนร้าย” นักสืบปลันเอ่ย

“อะไรของนาย ไม่มีช่องให้นักสืบมือสมัครเล่นออกโรงหรอกนะ ถอยไปซะ” ผมพูดเหมือนทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้

“เอาน่า ฟังก่อนเถอะ เมื่อเข้ามมาแล้วให้สารวัตรฟังแล้วใช่ไหมว่า จิตรกรเอกอุซิงามิถูกบีบคอบขณะนอนกลางวัน ผมลองตรวจสอบพยาน หลักฐานยืนยันที่อยู่ของทุกคนตอนเกิดเหตุแล้ว ช่วงนั้นคุณโยเนะออกไป ชื่อของในหมู่บ้าน”

“ว่าไงนะ เป็นความจริงหรือ”

“จริงครับ”

“อืม” ผมคราง การท้อแท้ทันทีเมื่อปักใจเชื่อว่าใครเป็นคนร้าย แล้วดันเกิดความย้อนแย้ง คืองานของตัวประกอบอย่างพวกเรา “แปลว่า คนร้ายไม่ใช่ผู้หญิงคนนี้หรือ...อืม”

“ว่าแต่เมื่อไหร่ก็ได้ฟังจากคุณตำรวจสืบสวนว่า มีดมีลายนิ้วมือของ จิตรกรอุซิงามิอยู่ด้วยสินะ” เทงกะอิจิตาม

“ใช่ ถูกแล้ว แต่เป็นการจัดฉากของคนร้ายเพื่อให้ดูเหมือนเขา ฆ่าตัวตาย ถึงมีลายนิ้วมือติดอยู่ก็เป็นข้างซ้าย ใครๆ ก็รู้ว่าคุณอุซิงามิ ถนัดขวา”

“อ่าฮะ หรือครับ แต่ถ้ามันคนร้ายก็ต้องรู้ด้วยสิ ทั้งที่เป็นอย่างนั้น ทำไมยังทำให้มีดเป็นลายนิ้วมือข้างซ้ายอีก...”

“ต้องเพราะกำลังลนลานแน่อยู่แล้ว”

ตอนผมลงความเห็นสุมสี่สุมห้า ตำรวจสืบสวนที่เป็นลูกน้องก็เดินเข้ามา

“สารวัตร มีจดหมายแบบนี้ส่งถึงพ่อคำภาพเขียนที่เคยขายผลงานของอุชิงามิ โจจิครับ”

“จดหมาย?”

ผมหยิบซองในซองที่ลูกน้องยื่นให้ ในกระดาษจดหมายเขียนไว้ดังนี้
‘ภาพเขียนของอุชิงามิ โจจิไม่ใช่ผลงานที่เจ้าตัววาดเอง เขาเอาผลงานที่ฉันทัดเขียนไปอ้างเป็นผลงานของตัวเอง อุชิงามิ โจจิควรชดใช้กรรม’

“อะไรนะ หมายความว่าอุชิงามิขโมยผลงานคนอื่นอะ?”

“ไม่มีทางหรอกค่ะ” โยเนะที่ร้องให้จนถึงตอนนั้นเงยหน้าแล้วพูดฉับ
“นายท่านวาดรูปด้วยตัวเอง”

“ใครเป็นคนเขียนจดหมายพรรคนี้กัน” ผมอ่านทวนเนื้อหาแล้ว
เอียงคองุนงง

“ขอเสียมารยาทหน่อย” เเทงกะอิจียื่นมือมาดึงจดหมายจากด้านข้าง
“ลายมือห่วยจังนะครับ”

“คงกะอำพรางลายมือตัวเองนั่นแหละ ต้องเป็นแบบนี้แน่อยู่แล้ว”
ผมทำหน้าคล้ายลำบากใจว่า มือสมัครเล่นก็เป็นเสียแบบนี้

“อืม บางที...” นักสืบเริ่มเกาศีรษะอย่างเมามันจนรังแคกระจาย
เขาตัดสินใจทำแบบนี้ในเวลาเริ่มสันนิษฐานในสมอง

ก็อย่างที่ผมบอกเมื่อครู่ นั่นคือสูตันอิท (นิยายสืบหาตัวคนร้าย) นั้น
ถ้าผู้อ่านอ่านไปด้วยจดข้อมูลไปด้วยแล้วจะรู้ตัวคนร้ายหรือเปล่า มันก็ใช่
จะเป็นเช่นนั้นเสมอไป จากเงื่อนงำในนิยายอย่างเดียว ต่อให้ตีลังกาคิด
แค่ไหนก็เป็นไปไม่ได้ที่จะเปิดโปงข้อเท็จจริง นั่นคือสภาพในความเป็นจริง
ของนิยายประเภทนี้

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีปัญหา เนื่องจากว่าไม่มีนักอ่านคนใดตั้งใจ

จะหาตัวคนร้ายตามหลักเหตุผลเหมือนนักสืบในเรื่องอยู่แล้ว คนอ่านส่วนใหญ่จะพยายามดูให้ออกว่าใครเป็นคนร้ายโดยอาศัยสัญชาตญาณกับประสบการณ์

บางทีก็มีผู้อ่านที่บอกว่า “ฉันรู้ตัวคนร้ายตั้งแต่กลางเรื่องแล้ว” ทว่าอันที่จริงไม่ได้รู้จากการสันนิษฐาน เป็นเพียงการคาดเดาสุ่มว่าคนร้ายคือเจ้านี้แล้วตันถูกชะอย่างนั้น ปัญหายุ่งยากสำหรับคนเขียนก็คือ เป้าหมายไม่ได้ถูกจำกัดวงแค่นคนเดียว การเดาตัวคนร้ายของนักอ่านก็ไม่ต่างอะไรกับการทายผลแข่งม้า หากให้ยกตัวอย่างในกรณีนี้ก็คือ การคาดคะเนของผู้อ่านจะมีรายละเอียดคร่าวๆ ดังนี้

‘ตัวเก่ง’ ทัทซึมิ ฟุยุกะ เป็นคนที่สวยและยังสาว ถ้าคนนี้เป็นคนร้ายก็ตรงตามอุดมคติ รู้สึกชอบกลว่าที่เธอโคกเศร้ายกับความตายของผู้เคราะห์ร้ายกว่าใครเพื่อน น่าจะเป็นการเสแสร้งแก้แค้นทำ

‘ตัวรอง’ โทราตะ เซโซ บรรยายว่าเป็นหนุ่มนิสัยดี ด้วยความที่ไม่น่าสงสัยที่สุดกลับทำให้น่าสงสัย

‘ม้ามีด’ สามิภรรยาอุมาโมโตะ ไม่สามิภรรยา เห็นได้ชัดว่ามีเหตุจริงใจคือหวังสมบัติ อาจเป็นตัวละครที่ผู้เขียนตั้งใจเอามาหลอกหลอคนอ่าน

‘ม้ามีดสุดๆ’ อินุซึเกะ โยเนะ ดูธรรมดาไม่โดดเด่น แต่อาจพลิกพลิกเป็นหญิงชั่วร้ายก็ได้

‘สุดยอดม้ามีด’ ตำรวจสืบสวนสักคน บางทีก็มีนิยายแนวนั้น เก็บไว้พิจารณาดีกว่า

‘ม้านอกสายตา’ เป็นการฆ่าตัวตาย ละครตบตา หรือไม่ก็ทุกคนสมรู้ร่วมคิดกัน

นักอ่านคาดการณ์ตามที่กล่าวมาข้างต้นและกำลังเฝ้ารอการเฉลย ดังนั้นไม่ว่าคนร้ายจะเป็นใคร ผู้อ่านก็คิดอยู่ดีว่า “เป็นอย่างนั้นจริงด้วยหรือ กะอยู่แล้วเชียว”

“เฮ้ ไหวหรือเปล่า” ผมถามทางกะอิจิจิที่รอโอกาสออกโรง เตียวเขา
จะได้ไขปริศนาแล้ว

“นายมีข้อเท็จจริงที่จะตลปหลังคนอ่านแน่นา?”

“วางใจได้เลยครับ” นักสืบพูดอย่างมั่นอกมั่นใจ

“แต่ต่อให้ใครในบรรดาตัวละครหลักเป็นคนร้าย ผู้อ่านก็ไม่ตกใจ
หรอกนะ”

“ก็คงอย่างนั้น”

“นายใจเย็นจนน่ากลัวเลยแฮะ เฮ้ ถึงจะเป็นนิยายแนวนี้ก็เถอะ นาย
คงไม่บอกหรอกนะว่าผู้เขียนหรือผู้อ่านเป็นคนร้าย”

“ไม่หรอกครับ แม้แต่กลเม็ดพวกนั้น นักอ่านสมัยนี้ก็คงคาดคะเน
ไว้แล้วเหมือนกัน”

ถูกผงตามที่เขาว่า ผมจึงส่งเสียงครวญคราง

ประตูห้องนั่งเล่นเปิดพร้อมกับที่ตำรวจสืบสวนลูกน้องผมโผล่หน้า
มา “รวบรวมตัวทุกคนมาแล้วครับ”

“ดีละ ใจไปกันเลย” ผมพาทางกะอิจิจิเข้าไปข้างใน ผู้เกี่ยวข้องทุกคน
มารวมตัวกันพร้อมหน้าในห้องนั่งเล่น ผมกระแอมไอ “เอ ดูเหมือนว่า
ทางกะอิจิจิมีเรื่องอยากบอกเกี่ยวกับคดีครั้งนี้ ฟังข้อสันนิษฐานของ
มือสมัครเล่นไปคงเปล่าประโยชน์ แต่เจ้าตัวเย็นกรานว่าต้องพูดให้ได้ ผมก็
เลยว่าจะรับฟังสักหน่อย” เป็นการพูดมุกเดิมๆ

จังหวะที่ผมหย่อนตัวลงนั่ง นักสืบก็ช่างทำไปข้างหน้า

“เอาละครับ ทุกท่าน” นี่ก็เป็นคำพูดสไตล์เดิมอีกเหมือนกัน “คดี
คราวนี้แปลกประหลาดจริงๆ ขนาดผมยังสับสน แต่ในที่สุดก็รู้ตัวคนร้าย
ที่แท้จริงแล้วครับ”

“ใครนะ”

“ใครหรือ”

ผู้เกี่ยวข้องพากันร้องถาม

“คนร้าย” เเทงกะอิจิหันมองทุกคนแล้วค่อยตอบ “เป็นผู้ชาย”
เกิดเสียงแข็งแซ่

“คุณสินะ ฝีมือคุณละสิ”

“เปล่า ไม่ใช่ฉัน”

“ไม่ใช่ผมด้วยครับ”

เทงกะอิจิปลอบให้ผู้เกี่ยวข้องที่เริ่มโวยวายสงบลง

“ฟังที่ผมพูดก่อนครับ คนร้ายคนนั้นพอใจกับการอยู่ในเงาของคุณอุซิงามิ ใจจินานานแล้ว จากนั้นภาพเขียนที่ตัวเองวาดก็ถูกคุณอุซิงามิ ชูมือเปิบไปประกาศว่าเป็นผลงานตัวเอง ทั้งที่เป็นอย่างนั้นคุณอุซิงามิ กลับไม่ตอบแทนเขาสักอย่าง สุดท้ายเขาเลยโกรธและระเบิดความแค้นที่มีมาจนถึงตอนนี้ จนนำไปสู่การสังหารคุณอุซิงามิในที่สุด”

“ฝีมือใคร” ผมลุกขึ้นเขม่นมองผู้เกี่ยวข้อง

“ใครหรือ”

“ใครครับ รีบบอกที”

“เขาก็คือ” เเทงกะอิจิหายใจลึกๆ อย่างวางมาดก่อนเผยต่อ “อีกหนึ่งบุคลิกที่ซ่อนอยู่ในตัวคุณอุซิงามิ ใจจิครับ”

“...” ทุกคนนิ่งเงียบ จ้องนักร้อง

“คุณอุซิงามิเคยได้รับการผ่าตัดสมองเพื่อรักษาอาการป่วยในวัยเด็ก ผลคือ อีกรบุคลิกถือกำเนิดขึ้นในสมองซีกขวา แล้วบุคลิกนั้นก็เริ่มวาดรูปเท่าที่ตรวจสอบ คุณอุซิงามิถนัดขวา แต่พู่กันกลับมีรอยนิ้วมือข้างซ้ายติดอยู่ การเคลื่อนไหวมือซ้ายควบคุมโดยสมองซีกขวา มันก็เลยกลายเป็นแบบนั้นที่จดหมายร้องเรียนลายมือไก่เขี่ยเพราะเขียนด้วยมือซ้าย เอาละครับ ก็อย่างที่ผมพูดเมื่อครู่ บุคลิกนั้นเริ่มเคียดแค้นบุคลิกหลักของคุณอุซิงามิ ระหว่างที่บุคลิกหลักหลับอยู่ เขาเลยปีนคออีกฝ่ายและวางยาพิษในน้ำตาลสำหรับใส่กาแฟ แต่ก็ไม่สำเร็จสักที ทำยที่สุดเลยเอามีดแทงอก”

“แล้วทำไมกระจกที่ห้องปฏิบัติงานศิลปะถึงแตก” ผมถามเพราะเริ่มสัมผัสว่าบรรยากาศทะเลแม่งๆ ซอบกล

“เพราะภาพของคุณอุซิงามิสะท้อนอยู่บนนั้น อีกบุคคลิกเกิดอาการพื้นเพื่อน พอเห็นภาพของคุณอุซิงามิก็เลยทำลายหมดทุกอย่าง ทั้งกระจกเงาและกระจกหน้าปัดนาฬิกา นอกจากนี้ยังกรีดผ้าใบเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ภาพที่วาดบนผ้าใบก็คือภาพเหมือนของคุณอุซิงามินั่นเอง”

“อี~ม” ผมครางแล้วพิมพ์ “แบบนี้ต่างจากการฆ่าตัวตายหรือ”

“ต่างครับ แตกต่างจากการฆ่าตัวตายในระดับรากฐาน นี่คือการฆาตกรรม” เทงกะอิจิฮิเดฮิเด

ผู้เกี่ยวข้องยังทำหน้าที่นิ่ง

“จันหรือ จันหรือ” ผมลุกขึ้น “อีกบุคคลิกคือคนร้ายหรือหรือ อิม จันไม่ทันนึกถึงเรื่องนั้นเลย สมแล้ว สมแล้วที่เป็นยอดนักสืบเทงกะอิจิกุแฮม คราวนี้ฉันต้องขอยอมแพ้” ผมยกยอปอปั้นเทงกะอิจิสู้ชีวิต

“ไม่หรือ เพราะได้คำแนะนำจากคุณโองาวาระหรือครับ...”

พอเขาพูดถึงตรงนั้น บางสิ่งก็ปลิวมาจากที่ไหนสักแห่ง ผมหยิบขึ้นมาดู มันคือกระป๋องเบียร์เปล่า ขณะที่นึกแปลกใจ เปลือกกัลวยก็ถูกโยนมาเป็นลำดับต่อไป

“อีย เกิดอะไรขึ้นเนี่ย” นักสืบยกมือป้องศีรษะ

ผมชะงัก

“คนอ่านนะสิ คนอ่านโมโหก็เลยปาของใส่พวกเรา”

พูดๆ อยู่ก็มีกระทั่งขยะสดกับอิม่าฟุงมาด้วย

“เหวอ ช่วยที” เทงกะอิจิแผ่นดินไหว

“เฮ้ย อยู่ข้างฉันไว้เซ” ผมก็รีบวิ่งหนีทางจุดตูดเช่นเดียวกัน

บทที่ 3

เหตุผลที่ต้องทำให้คฤหาสน์โดดเดี่ยว... พื้นที่ที่ถูกปิดกั้น

สองฟากฝั่งของถนนบนภูเขาที่มีหิมะสะสมหนาเตอะจนดูเหมือนลำไส้สกปรก ทว่าวันนี้อากาศแจ่มใส ไม่มีลมพัดแม้แต่หน่อย ทุกอย่างเงียบสงบ น่าขนลุก มีเพียงเสียงเครื่องยนต์ของรถจี๊ปและเสียงไซ้ฟันล้อยี่ดังมาให้ได้ยิน

“ยังอีกไกลหรือครับ” ผมลองถามคนขับ เขาอุตสำหรับพาผมมาส่งถึงสถานีรถไฟ

“อีกประมาณห้านาทีครับ” คนขับรถที่ใส่เสื้อจิมเปอร์ติดขนสัตว์ตรงคอเสื้อตอบด้วยน้ำเสียงสบายๆ

รถจี๊ปเริ่มแล่นขึ้นถนนเส้นเล็กบนภูเขา ฝั่งขวาเป็นทางลาดสูงชันจนต้องแหงนมอง ส่วนฝั่งซ้ายเป็นหน้าผาที่ถ้ำกลิ้งตกลงไปก็คงได้ไปถึงนรก

ผมแวบความคิดว่าหากหิมะถล่มคงสัญจรไม่ได้ ขณะเดียวกันก็ใจลอยนึกถึงเรื่องราวในครั้งนี่

รถจี๊ปหยุดจอดหน้าคฤหาสน์สไตล์ตะวันตกที่ด้านหลังเป็นทางลาด “โอๆ มาแล้วๆ เหนื่อยหน่อยนะครับ สรวัตร์โองาวาระ” ผู้ที่ออกมาต้อนรับผมคือคุณยาคาตะ เด็นโซ เจ้าของคฤหาสน์แห่งนี้ เขาเป็นสุภาพบุรุษที่ตัวอ้วนพอมประมาณและชราพอสมควร ทั้งยังมีฐานะร่ำรวยเป็นอันดับต้นๆ ในย่านนี้ เขาจ่ายภาษีเพียบเลยด้วย จึงถือเป็นสปอนเซอร์ที่ดีสำหรับข้าราชการอย่างพวกเรา

“คฤหาสน์โอ้อ่าจ๊ะครับ” ผมกล่าวจากใจจริงครึ่งหนึ่ง เยินยออีกครึ่งหนึ่ง

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก เชิญตามสบายนะครับ” คุณยาคาตะกล่าวก่อนเดินไปหาแขกคนต่อไปที่มาถึง

วันนี้เป็นวันฉลองการสร้างคฤหาสน์เสร็จสิ้น คุณยาคาตะมีบ้านหรูในเขตเมืองอยู่แล้ว แต่สุดสัปดาห์ก็ใช้เวลาท่ามกลางธรรมชาติแวดล้อมก็เลยมาสร้างบ้านอีกหลังที่นี่ คนมีเงินก็มักจะทำอะไรต่างจากคนธรรมดาแบบนี้แหละ

ที่จริงคนได้รับเชิญมาวันนี้คือสรวัตร์ใหญ่ ทว่าอาการเจ็บสะโพกเรื้อรังดันกำเริบก่อนวันงานพอดี และผมก็บังเอิญออกเเวรววันนี้ จึงได้รับมอบหมายให้มาแทน

มีการเลี้ยงอาหารแบบบุฟเฟ่ต์ยืนกินในโรงจัดเลี้ยงอันกว้างขวางเท่าที่นับคร่าวๆ ผู้เข้าร่วมคงมีประมาณหลายสิบคนได้ มีแต่คนที่เคยมีข่าวลงหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นอย่างน้อยสักครั้งทั้งนั้น

ผมคิดจะถือโอกาสกินของที่ปกติยากจะได้กินให้หน้าใจ ระหว่างขยับชั้นแข่งกับการตักอาหารใส่จานจนพูน มีเสียงทักทายดังมาจากข้างหลัง “สวัสดิ์ครับ สรวัตร์โองาวาระ”

ผมสะดุ้งหันไปมอง ชายผมกระเซอะกระเซิงในชุดสูทยับย่นมองผมจากหลังแว่นตากกลม เขาคือเทงกะอิจิ ไตโกโร่ ตัวเอกของนิยายเรื่องนี้

“โอ๊ะ นาย” ผมทำตาโต อ้าปากหวอ “นายเองก็ได้รับเชิญมาเหมือนกันหรือ”

“ใช่ครับ เพราะชื่อเสียงของผมเริ่มเป็นที่รู้จักบ้างแล้ว” จมูกของเขา กระตุก อยู่ในเคสสถานแท้ๆ แต่เขายังคงไม่เท่าที่เป็นของโบราณไม่เล็ก

“เฮอะ ทำเป็นอวดดี แค่เผชิญโชคได้สองสามครั้งเองไม่ใช่ไร้งั้นจ้ะ ลูกลูกของมือสมัครเล่นไม่ไหวจริงๆ” ผมพูดจาถูกนักสืบเช่นเคย เพราะต้องแสดงท่าทีเช่นนี้ตามบทของสารวัตรที่เป็นตัวประกอบ

“เรื่องนั้นช่างมันก่อน” จู่ๆ เทงกะอิจิกก็ลดเสียงพูดและกระซิบใส่หูผม “คุณเห็นเส้นทางตอนมาที่นี่แล้วคิดยังไงบ้าง” น้ำเสียงหลุดจากบทบาทของตัวเอง

“ถนนเส้นเล็กมาก” ผมถอยออกจากโลกของนิยายและเหยียดยิ้มแบบมีนัยแอบแฝงบ้าง “อีกเดี๋ยวคงจมอยู่ใต้หิมะ”

“ผมเห็นด้วย” เขาพยักหน้าหนึ่งๆ

“อีกไม่นานหิมะคงเริ่มตก แกรมยังตกหนักเหลือเชื่อ ผมเดาว่าอย่างนั้น”

“แล้วก็ทำให้สัญจรไม่ได้สินะ”

“สายโทรศัพท์คงถูกตัดด้วย”

“พอเป็นแบบนี้ คุณหาสน์หลังนี้ก็จะถูกปิดกั้นเพราะหิมะ ไม่สามารถติดต่อกับภายนอกได้”

“ท่าทางคดีครั้งนี้จะเข้าแพทเทิร์นนั้น”

“น่าจะใช่ นักเขียนคนนี้ชอบแพทเทิร์นนั้นเป็นที่สุด แต่ถึงจะพูดอย่างนั้น” ผมหันมองในห้องโถง “ตัวละครไม่เยอะเกินไปหน่อยหรือ”

“ในจุดนั้นคงไม่ต้องเป็นห่วง เพราะใช้ว่าทุกคนจะพิกค้างคืนที่นี่ คาดว่าคงกลับกันเกือบหมด แล้วเหลือแค่เจ็ดแปดคน”

“ถ้าเป็นงั้นก็ดี”

“ไม่ผิดจากนั้นหรอกครับ ถ้าคำนึงถึงความสามารถของนักเขียน

คนนี่ ขึ้นตัวละครเพิ่มมากไปกว่านั้น เขาจะเขียนให้คนอ่านแยกตัวละคร ออกไม่ได้แล้ว”

“อย่างนี้เอง” ผมยอมรับคำอธิบายที่มีฟังดูน่าเชื่อถือ

ในไม่ช้าคำกล่าวทักทายของคุณยาคาตะก็เริ่มขึ้น หลายคนสนิทกับเขาเอ่ยคำทักทายด้วย หลังจากนั้นงานก็ครึกครื้นไปกับการเล่นเกม และการแสดงต่างๆ เวลาไหลผ่านไปในช่วงจิตใจ

พอลงคืน หิมะก็ตกลงมาตามที่เทงกะอิจิทำนายไว้ หรือพูดให้ถูกต้องตามแพทเทิร์นของนิยายแนวนี้ นั่นเอง มิหนำซ้ำแขกส่วนใหญ่ยังเริ่มกลับบ้านกันดังคาด นอกจากคนรับใช้สองคนก็เหลือเพียงแค่คุณยาคาตะเจ้าของบ้าน ภรรยาที่ชื่ออายาโกะ และแขกอีกห้ารวมผมกับเทงกะอิจิ

พวกเราเดินออกจากโถงจัดเลี้ยงและได้รับการนำทางไปเรือนแยกที่เชื่อมด้วยระเบียงทางเดิน ที่นั่นมีห้องนั่งเล่นไว้ให้พักผ่อนหย่อนใจได้ตามสบาย พวกเราดื่มสุรากันต่อ มีการเสิร์ฟเหล้าราคาแพงแบบไม่บันยะบันยัง แพงระดับที่ว่าถ้าพลาดโอกาสนี้คงไม่ได้ดื่มอีกเลยชั่วชีวิตไหนๆ แล้วผมไม่คิดจะเกรงใจสักเท่าไร แขกคนอื่นๆ ก็กำลังดื่มสุร่าหายาก และสุร่าชื่อดังที่คุณยาคาตะนำมากันไม่หยุดปาก เวลาอยู่กับหลายคนมักจะมีสักคนที่ไม่ดื่มเหล้า แต่คืนนี้ท่าทางทุกคนเป็นนักดื่มกันหมด เทงกะอิจิเองก็เผลอ เห็นนั่งหน้านั่ง แต่สปีดการดื่มเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

จังหวะที่ขวดบรันดีกับสก็อตเริ่มว่างเปล่าไปหลายขวด มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น คุณยาคาตะรับสาย

หลังสนทนากับอีกฝ่ายสั้นๆ แล้ววางสาย เขามองมาทางนี้ด้วยสีหน้าอึมครึม

“มีเรื่องลำบากนิดหน่อย”

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” ผมถาม

“ใช่ครับ เห็นว่าเกิดอุบัติเหตุระเบิดที่ถนนบนภูเขา ทำให้ดินถล่มลงมา ตอนนี้อยู่ใช้เส้นทางไม่ได้”

“อ่าฮะ...” ผมเฉลอหันไปมองเทงกะอิจิ รู้เลยว่าเขากลับหัวเราะ ผม กระแอมไอ เบนสายตากลับไปทางคุณยาคาตะ

“แปลกดีนะที่เกิดอุบัติเหตุระเบิด”

“ครับ แต่ต่อให้อยากตรวจสอบหาสาเหตุ หิมะก็ตกหนักขนาดนี้... ที่สำคัญที่สุดคือต้องแก้ไขให้ถนนกลับมาใช้สัญจรได้ก่อน”

“ต้องใช้เวลาซ่อมนานแค่ไหนก็ไม่รู้” โอโคชิ คาซุโอะ หนึ่งในแขก ที่มาร่วมงานเอ่ยถาม ได้ยินว่าเขาเป็นเพื่อนเก่าเพื่อนแก่ของคุณยาคาตะฐานะการเงินน่าจะดี แต่ไม่แน่ใจว่าทำงานอะไร

“เห็นว่าถ้าหิมะหยุดตกก็จะซ่อมแซมได้ทันที แต่คงใช้เวลาพุงนี้ทั้งวัน” คุณยาคาตะตอบ ก่อนบอกทุกคนอย่างนุ่มนวล “ไม่ต้องห่วงนะครับ เรามีสิ่งอำนวยความสะดวกให้ทุกท่านพักผ่อนได้ราวหนึ่งสัปดาห์ ฉะนั้นถือโอกาสนี้ใช้เวลาอยู่ที่นี้กันตามสบายได้เลย”

พวกแขกที่มาร่วมงานค้อมศีรษะให้พร้อมกับการกล่าวขอบคุณ

หลังจากนี้พวกเราจึงดื่มกันต่อในห้องนั่งเล่น คุณยาคาตะคงตั้งใจจะช่วยให้ผมได้หน้า จึงขอให้เล่าคดีที่ผมเคยคลี่คลายจนถึงปัจจุบัน คำขอนั้นทำให้รู้สึกที่รุ่มร่ามเหมือนกัน ผมจึงอธิบายคร่าวๆ เกี่ยวกับ ‘คดีฆาตกรรมตระกูลคาเบงามิ’ ‘คดีสังหารด้วยคำสาปที่หมู่บ้านนามะคุบิ’ และ ‘คดีศพหายบนเกาะร้าง’ แท้ที่จริงเป็นความดีความชอบของนักสืบเทงกะอิจิทั้งหมด แต่ผมแสร้งลืมไปก่อน เจ้าตัวก็ทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้อยู่ข้างผมเช่นกัน

พอผมเล่าไปได้ประมาณหนึ่ง โอโคชิ คาซุโอะก็ลุกขึ้นยืน “เอ่อ...” เขาละล้าละลัง ตาล่อกล่อกไปมา สงสัยปวดฉี่ แต่อาคารนี้เป็นคนละที่กับโถงจัดเลี้ยง เขาคงไม่รู้ว่ามีห้องน้ำอยู่ไหน

“ห้องน้ำอยู่ทางนี้ครับ เดี่ยวผมพาไปเอง” คุณยาคาตะลุกอย่างว่องไว พาโอโคชิเดินออกจากห้องนั่งเล่น ตอนคนอื่น ๆ ลุกไปเข้าห้องน้ำ เขาให้สาวใช้เป็นคนนำทางแทนๆ เรียกว่าเอาใจใส่โอโคชิมากที่สุดทีเดียว ผมคิดในใจ

“อากาศซึกหนาวขึ้นมานิดๆ แล้วนะคะ” คุณนายอายาโกะพูด

“ข้างนอกนั้นคงหิมะตกหนักน่าดู” ฮานาโอะกะ หนึ่งในแขกที่มา
ร่วมงานเอ่ย จมูกของเขากลมเหมือนขนมดังโงะ “แต่ที่นี่ไม่มีหน้าต่าง
ก็เลยไม่รู้ข้างนอกเป็นยังไง”

ไม่กี่นาทีคุณยาคาตะก็กลับมา จากนั้นสังวาสใช้ว่า “เหล่าเริ่ม
เหลือน้อยแล้ว ไปหยิบมาเพิ่มอีกเยอะๆ เลย”

“ไม่ต้องหรอกครับ ผมดื่มพอแล้ว” นักธุรกิจหนุ่มที่ชื่ออาชิโมโตะ
โบกมือ “ซึกเมานิดๆ”

“พูดอะไรอย่างนั้น ยังหนุ่มยังแน่นแท้ๆ” คุณยาคาตะรินบรั่นตี
ใส่แก้วของเขาเพิ่ม เจ้าตัวคงไม่ได้รังเกียจ แม้พูดว่า เฮ้อ ลำบากใจจัง แต่ก็
ยกแก้วดื่มอย่างดีใจ

พวกเราดื่มกันอีกประมาณหนึ่งชั่วโมง ฮานาโอะกะที่กำลังจะไปเข้า
ห้องน้ำหันกลับมามองกลางคัน “อ้าว คุณโอโคชิไปไหนแล้วเนี่ย”

“จะว่าไป” สวาสใช้ทำหน้าที่ตักมองทุกคน “หลังไปห้องน้ำเมื่อก็
ก็ไม่กลับมาอีกเลยล่ะ”

“คงไปพักที่ห้องแล้วละมั้ง ไม่ต้องกังวลไปหรอก” คุณยาคาตะกล่าว
แล้วมองนาฬิกาบนผนัง “เอ แต่ไปดูสักหน่อยว่าเป็นไงบ้างก็น่าจะได้
เธอไปดูที่ห้องคุณโอโคชิหน่อยสิ” เขาสั่งสวาสใช้

“คงเมาแฉนั้นล่ะครับ เพราะเขาเล่นดื่มอึกๆ ไม่ดูซีดจ้ำกัตัวเอง
เลย” อาชิโมโตะที่ใกล้เมาหนักเต็มทีพูดโดยไม่มองตัวเอง

สวาสใช้พุ่งตัวเข้ามาในห้องนั่งเล่น “คุณโอโคชิไม่อยู่ในห้องค่ะ”

“ว่าไงนะ” คุณยาคาตะตั้งตัวขึ้นจากเก้าอี้หลายเซนติเมตร “เอาละ
งั้นเราหาให้ทั่วทุกหาสนี้ดีกว่า”

“ผมช่วยครับ” ผมลุกตาม

“ผมด้วย” เเทงกะอิชิเอ่ย

ท้ายที่สุดทุกคนก็มาช่วยกันตามหา กระนั้นก็ไม่เจอโอโคชิ ผมลอง
เดินผ่านโถงหน้าของอาคารออกไปข้างหน้า หิมะหยุดตกแล้ว ทว่าในสวน

ชาวโพลน ไม่มีรอยเท้าแม่แต่รอยเดียว

พอรู้สึกตัวอีกที นักสืบเทงกะอิจิกิมาอยู่ข้างๆ ผมแล้ว เขานั่งยองๆ
เอามือสัมผัสศีรษะในสวน

“ทำอะไรอยู่ล่ะ”

“ก็นิดหน่อย” เขาลุกขึ้น หลังจากดูให้แน่ใจว่ารอบบริเวณไม่มีใคร
เขาก็พูดเสียงค่อย “ดูเหมือนจะเกิดคดีขึ้นแล้วนะครับ”

ผมพยักหน้าพร้อมครางดังอึม “ดูจากจังหวะเวลาก็กะอยู่แล้วเชียว
ว่าอีกไม่นาน มีแต่ฉากตึ่มเหล่าจันผู้่อ่านเริ่มเมื่อพอดีเลยด้วย”

“คราวนี้จะใช้ทริกแบบไหนกันนะ ให้หาตัวคนร้าย หรือว่าเกิด
อาชญากรรมที่เป็นไปไม่ได้”

“หรือไม่กี่ห้องปิดตาย” ผมเจตนาพูดขี้แกล้ง

เป็นดังที่คิด เทงกะอิจิบะหน้าจะร้องให้ “ช่วยเว้นเรื่องนั้นเรื่อง
เดียวพอ...”

ตอนนั้นเองที่ได้ยินเสียงคุณยาคาคะ “สารวัตร สารวัตรโองาวาระ
อยู่ที่ไหน”

“ครับ จะไปเดี๋ยวนี้” ผมกลับมาทำหน้าที่เคร่งขรึมเหมือนเคยแล้ว
เดินเข้าคฤหาสน์

พอคุณยาคาคะเห็นผมก็กวักมือเรียก “ช่วยมาทางนี้ที่ครับ”

เขานำทางผมไปห้องที่คล้ายห้องเก็บของ แต่พอเปิดไฟก็พบว่ามัน
กว้างขวางจนน่าตกใจ หน้าข้าพพเห็นสิ่งที่วางอยู่ในนั้น ผมก็ยิ่งเบิกตาโพลง

“มีกระเช้าลอยฟ้าอยู่ในนั้น”

“ทำไมกระเช้าลอยฟ้ามาอยู่ในที่แบบนี้ได้”

ผมถามคุณยาคาคะ

“ถ้านั่งเจ้านี่ก็จะขึ้นไปถึงภูเขาด้านหลังได้ ผมสร้างกระท่อมที่
เป็นจุดชมวิวในตัวไว้ข้างบนด้วย ตั้งใจว่าหน้าร้อนจะดื่มเบียร์พร้อมกับ
ชมวิวข้างล่าง”

“อ่าฮะ วิธีคิดต่างกันจริงๆ ด้วยแฮะ”

“แล้วกระเจ้าลอยฟ้านี้มันทำไมหรือครับ” เทงกะอิจิตั้งคำถาม

“อ้อ อันที่จริงผมบ่รองรอยว่ามีคนไ้ใช้งาน เลยคิดว่าคุณโอโคชิอาจ
นั่งมันขึ้นไปข้างบน”

“อืม” ผมคราง “ดีละ งั้นพวกเราลองนั่งขึ้นไปข้างดีกว่า”

ผม เทงกะอิจิ คุณยาคาตะ และแขกอีกสองคนก้าวขึ้นกระเจ้า
ลอยฟ้า เหลือทิ้งไว้เพียงคุณนายอายาโกะกับสาวใช้

“ไอ้โฮ ชื่นมากเลย” อาชิโมโตะมองนอกหน้าต่าง อุทานด้วยความ
ชื่นชม “แบบนี้คงเดินขึ้นไม่ไหว”

“คุณโอโคชิก็ข้างบ้าระห่ำ หิมะตกหนักขนาดนี้ ยังจะขึ้นไป
จุดชมวิวอีก” ฮานาโอะกะพูดสบายๆ

“คุณโอโคชิไม่ได้นั่งกระเจ้าคนเดียวหรอกครับ” เทงกะอิจิบอก “ไม่
อย่างนั้นกระเจ้าลอยฟ้าต้องไปหยุดอยู่ข้างบนแล้ว”

ทุกคนพยักหน้าอย่างถึงบางอ้อ

กระเจ้าลอยฟ้าใช้เวลาราวสิบห้านาทีเดินทางถึงกระท่อมด้านบน
พวกเราออกจากกระท่อมและหาครุรอบๆ ที่นี้ต่างจากข้างล่าง เกล็ดหิมะ
ตกลงมาไม่ลืมหูลืมตา

เริ่มค้นหาได้ประมาณสิบนาทีก็พบร่างไร้วิญญาณของโอโคชิ
เขาล้มอยู่ข้างกระท่อมนี้เอง แต่จมอยู่ในหิมะจนพวกเรามองไม่เห็น โอโคชิ
ถูกพาดที่ด้านหลังศีรษะ

เหตุฆาตกรรมในบ้านพักตากอากาศที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยวบนภูเขานั้น
พบเห็นได้เรื่อยๆ ในโลกของนิยายลึกลับซ่อนเงื่อน นิยายชุดเทงกะอิจิเรื่องนี้
ก็มีหลายตอนที่เป็นแบบนี้ ไม่ผิดแน่เพราะตัวละครอย่างผมพูดเองเลย
แน่นอน สาเหตุที่มีคนเขียนก็เพราะมีนักอ่านที่ชื่นชอบผลงานแนวนี้

แต่อาจจำเป็นต้องตั้งข้อแม้ว่าเป็นที่ชื่นชอบเฉพาะในประเทศญี่ปุ่น
นักวิจารณ์กล่าวว่า โลกฝั่งตะวันตกในปัจจุบันไม่มีผลงานทำนองนี้เลย

คนที่ยินดีกับการอ่านนิยายแบบนี้มีเพียงชาวญี่ปุ่นเท่านั้น แต่เอาเถอะ ญี่ปุ่นก็มีวัฒนธรรมของตัวเอง ถึงสนุกกับสิ่งที่คนยุโรปกับคนอเมริกันไม่โปรดปราน ก็คงไม่ได้หมายความว่านักอ่านชาวญี่ปุ่นอ่อนหัดหรือด้อยกว่า นักเขียนที่อยากเขียนก็เขียนไป ผู้อ่านที่อยากอ่านก็อ่านไป ไม่มีปัญหาหรอก

เพียงแต่...ผมขอพูดในฐานะที่เป็นตัวละครสักหน่อยก็แล้วกัน

ช่วยพลิกแพลงอีกนิดไม่ได้หรือ เอาแต่เขียนถึงบ้านบนภูเขาที่โดดเดี่ยวท่ามกลางหิมะตกหนัก หรือไม่กี่บ้านพักตากอากาศบนเกาะที่ตัดขาดจากภายนอกเพราะพายุเข้าอยู่นั้นแหละ คนอ่านน่าจะเบื่อกันหมดแล้วขนาดตัวละครยังชักเซ็งเลย

ว่าแต่มีเหตุผลอะไรให้ต้องแยกเวทียอกจากโลกภายนอกกันแน่ ถ้าไม่ทำให้มันโดดเดี่ยวแล้วจะแยตรงไหน

“อันดับแรก มีข้อดีตรงสามารถจำกัดตัวผู้ต้องสงสัยได้” เทงกะอิจิพูดแทรกเพราะได้ยินผมรำพึงอยู่ข้างๆ “เมื่อขจัดความเป็นไปได้ว่าเป็นฝีมือของคนนอก จะยิ่งนำเสนอต่อคนอ่านได้อย่างชัดเจนขึ้นกว่าเดิมว่ามันคืออาชญากรรมที่เป็นไปไม่ได้ ในกรณีนี้ก็เข้าข่าย คุณโอโคชิถูกฆ่าตายบนยอดเขาทั้งที่ทุกคนอยู่ในห้องนั่งเล่น แต่ผู้ต้องสงสัยก็เป็นคนอื่นไปไม่ได้”

“ข้อดีมีแค่นั้นหรือ”

“ยังมีอีกเยอะครับ ยกตัวอย่างเช่น อันนี้ผมพูดจากสถานะของตัวเองนะ” เทงกะอิจิเกาะข้างจุมูก “บทนักสืบมีเสน่ห์ตรงที่สามารถต่อสู้อับคนเดียว ถ้าตำรวจเข้ามามีส่วนร่วม การสืบพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์หรือกลยุทธ์คลื่นมนุษย์จะทำลายบรรยากาศของเกมประลองปัญญา หากแยกที่เกิดเหตุให้โดดเดี่ยวจากสังคม มันก็จะกลายเป็นศึกระหว่างคนร้ายปะทะยอดนักสืบอย่างเต็มรูปแบบ”

ผมจ้องหน้าเทงกะอิจิเม็งเพราะหาได้ยากที่ใครจะพูดจากปากตัวเองว่าตนคือยอดนักสืบ แต่เจ้าหมอนี่คงเข้าใจผิด ถึงได้ผงกศีรษะหงิกๆ หลายครั้ง

“ข้อดีสำหรับฝั่งคนร้ายก็มองข้ามไม่ได้เหมือนกัน ถ้าเวทีในท้องเรื่อง ตัดขาดจากโลกภายนอก ตำรวจก็จะแทรกแซงไม่ได้ และผู้เกี่ยวข้องก็หนีไปไหนไม่ได้ด้วย ฉะนั้นคนร้ายจึงสามารถลงมือฆาตกรรมไปเรื่อยๆ ถ้าต้องการ จะฆ่าให้หมดทุกคนแล้วตัวเองตายตามก็ง่ายได้ ในผลงานชื่อดังก็มีแพทเทิร์นนี้ให้เห็น”

“งั้นถ้าตั้งใจฆ่าแค่คนเดียว ก็ไม่จำเป็นต้องแยกเวทีออกมาสินะ”

“ใช่ว่าจะเป็นอย่างนั้นเสมอไปครับ อาจขึ้นกับทริกที่ใช้ด้วย”

“อย่างนี้เรื่อง เรื่องข้อดี ฉันเข้าใจชัดแล้ว แต่ข้อเสียก็มีเหมือนกัน ในแง่ของคนร้าย ยังมีผู้ต้องสงสัยเยอะก็น่าจะยิ่งดี การก่ออาชญากรรมในสถานการณ์ที่มีผู้เกี่ยวข้องจำนวนมากก็น่าจะคิดยังงี้ก็ผิดธรรมชาติ”

“ที่พูดมาก็จริง” เทงกะอิจิทำหน้ามุ่ม

“เรื่องของเรื่องคือ ทำไมคนร้ายเลือกสถานที่แบบนี้ ฉันสงสัยทุกครั้งที่คุณเจอ ‘คฤหาสน์’ ผู้ฆ่านักที่เดินผ่านไปผ่านมาในเมือง โอกาสถูกจับได้ยิ่งจะต่ำกว่ากันเยอะ”

“อืม” นักสืบกอดอก “ถ้าให้พูดคือแบบนี้มันใจแฉ่งเกินไป”

“คงอย่างนั้น ฉันถึงได้เกลียดเรื่องแนวนี้ไงล่ะ ทุกอย่างผิดธรรมชาติ มีคนเรียกว่าเป็นโลกเสมือนที่ถูกแต่งขึ้นด้วยซ้ำ”

“เอ แต่คราวนี้ไม่เป็นไรหรอกครับ” เทงกะอิจิกล่าวอย่างมั่นอกมั่นใจ “คดีนี้ น่าจะคลายความไม่พอใจของसारว้ตรได้”

“งั้นหรือ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดี”

“ไม่ต้องห่วงๆ เอ้อ รอดูก็แล้วกันครับ” นักสืบเดินจากไปพร้อมกับเสียงหัวเราะลั่น

ในโลกของนิยาย ผมสอบปากคำไปที่ละคน ผลลัพธ์ช่วยให้เข้าใจตามนี้

- อาซิโมโตะติดหนี้โอโคชิ และอีกฝ่ายก็กดดันให้คืนเงิน
- ฮานาโอะกะรักภรรยาของโอโคชิ
- สามีภรรยาอาศัยเป็นคนดี
- พวกเขาได้รับใช้เพียงเคยเจอโอโคชิเป็นครั้งแรก

จากข้อมูลข้างต้น ผมตัดสินใจว่าจะสงสัยอาซิโมโตะกับฮานาโอะกะแน่นอน ในใจคิดว่าสองคนนี่ไม่มีทางเป็นคนร้าย แต่การไต่สวนว่าสงสัยสองคนนี่คือบทของผมในซีรีส์นักสืบเทงกะอิจิ มันก็เลยช่วยไม่ได้

“อืม กลุ่มเลย” เข้าวินรุ่งขึ้นหลังเกิดคดี ผมนั่งเก้าอี้ระชะบนเก้าอี้โซฟาในห้องนั่งเล่น “คดีนี้ซับซ้อนเกินความสามารถของเราจริงๆ” พูดประโยคเดิมๆ

คุณโยคาตะปรากฏตัวมาในเวลานั้น “แม้แต่สารวัตรก็ไม่ไหวหรือครับ”

“เฮ้อ น่าละอายใจ” ผมทำหน้านิ่งคิดขมวด

“จำกัดวงผู้ต้องสงสัยได้แล้ว แต่ไม่รู้วิธีสังหาร ตอนนั้นไม่มีใครลุกจากที่นั่งไปนานๆ สักคน ต่อให้ใช้กระเช้าลอยฟ้า การขึ้นไปถึงยอดเขาก็ต้องใช้เวลาสิบห้านาทีต่อหนึ่งเที่ยว”

“คิดได้ใหม่ว่าเป็นการฆ่าตัวตาย”

“เป็นไปได้หรือครับ ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามีวิธีฆ่าตัวตายด้วยการพาดหลังศีรษะตัวเองด้วย”

“อุบัติเหตุล่ะ”

“อุบัติเหตุหรือ...” ผมครุ่นครางอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนตอบว่า “อืม อาจเป็นไปได้ คุณโอโคชิกำลังเมา เลยขึ้นกระเช้าลอยฟ้าเพราะเล่นพิเรนทร์ด้วยส่วนหนึ่ง จังหวะที่ก้าวลงกระท่อมข้างบน หัวอาจกระแทกถูกบางอย่างด้วยสาเหตุบางประการ แล้วก็ไปโดนสวิทช์ของกระเช้าลอยฟ้าด้วยสาเหตุบางประการ มันเลยเคลื่อนลงมาจนถึงข้างล่างในสภาพว่างเปล่า...”

วลี ‘ด้วยสาเหตุบางประการ’ ช่วยอำนวยความสะดวกให้เจ้าหน้าที่
ตำรวจตัวประกอบแบบผมเป็นอย่างยิ่ง

“ดีละ จริงด้วย ต้องเป็นอย่างนั้นแน่นอน” ผมปรบมือเข้าหากัน

“คุณยาคาตะ เหตุการณ์นั้นเป็นอุบัติเหตุ คิดได้ทางนั้นทางเดียว”

ตอนนั้นเองที่เทงกะอิจิโผล่เข้าประตูห้องนั่งเล่นมา “ทุกท่าน
ช่วยมารวมตัวกันหน่อยครับ”

“ทำไมหรือ”

“เกิดอะไรขึ้น”

ทุกคนเข้าไปนั่งรอบเทงกะอิจิเป็นรูปพัดประหนึ่งตกลงกันมาลวง
หน้า

“อ้าว อ้าว ยังไงเนี่ย” ผมเบ้าปากแล้วตะโกน “นายคิดจะทำอะไร
กันแน่”

นักสืบมองมาพร้อมกันกับยิ้มกว้าง

“แน่นอนว่าจะไขปริศนา ผมรู้ตัวคนร้ายที่สังหารคุณโอโคชิแล้ว”

“สังหารอะไรหึ” ผมหัวเราะขึ้นจุก “มันเป็นอุบัติเหตุ เพิ่งแน่ชัด
เมื่อคืนนี่เอง”

“ไม่หรือครับสารวัตร ฆาตกรรมต่างหาก” เขากวาดตามองทุกคน
“และแน่นอนว่าคนร้ายอยู่ในบรรดานี้”

มีเสียงร้องเอะอะ

“ใครกัน” ฮานาโอกะถาม

“ใครครับ” อาชิโมโตะเอ่ยบ้าง

คุณยาคาตะก็เอ่ยถามตามทุกคน “คุณว่าใครเป็นคนฆ่าคุณโอโคชิ”
หลังจากสูญหายใจลึกๆ หนึ่งครั้ง เทงกะอิจิก็ค่อยๆ หันหน้าไปทาง
คุณยาคาตะ ดวงตาเบื้องหลังแว่นกลมเป็นประกายวาว

“คนร้ายก็คือคุณ คุณยาคาตะ”

“เอ!” ทุกคนนอกจากยาคาตะพากันตกอกตกใจ ต่อจากนั้นก็
จับจ้องไปที่ยาคาตะ

เจ้าของคฤหาสน์แห่งนี้แม้จะไม่ไหวติงอยู่พักหนึ่ง แต่แล้วก็หันไปหา นักสืบในสภาพที่หายใจแรงจนหน้าอกระเพื่อม “หมายความว่ายังไงครับ ทุกคนก็เห็นอยู่แล้วว่า ตอนนั้นผมอยู่ในห้องนั่งเล่น”

“นั่นนะสิ เทงกะอิจิกุ” ผมก็เข้าข้างคุณยาคาคะ “เขาไม่มีเวลาไป มาที่คุณโอโคชิได้อยู่แล้ว”

“เออละ มันเป็นอย่างนั้นแน่หรือ” กระนั้นนักสืบเทงกะอิจิกุพูดด้วยความเชื่อมั่นเต็มเปี่ยม “สารวัตรโองาวาระก็จำได้ใช่ไหมครับว่า คนที่มีปฏิสัมพันธ์กับคุณโอโคชิเป็นคนสุดท้ายคือคุณยาคาคะ จำได้ว่าคุณนำทาง เขาไปห้องน้ำสินะ”

“รู้สึกระ ผมอยู่กับเขาแค่สองสามนาที่เอง” คุณยาคาคะยิ้มเจื่อน “ถ้ามีเวลาสักสองสามนาที่” นักสืบเอ่ย “ก็สามารถเอาอะไรพาด หลังศีรษะคนอื่นได้”

“ฆ่าได้ก็จริง แต่ย้ายศพขึ้นไปบนยอดเขาไม่ทันอยู่แล้ว” ผมแย้ง แต่เทงกะอิจิกุเหยียดยิ้ม “ทำได้สิ”

“บ้าน่า”

“เป็นความจริงครับ ถ้าคิดว่าผมโกหกก็ตามผมมา”

เขาหมุนตัวเปลี่ยนองศาแล้วเริ่มเดิน ผมไล่ตามเขาไป แน่นนอน คนอื่นๆ ก็ตามผมมาเหมือนกัน

นักสืบเดินไปตามทางเดิน ดูจากทิศทางน่าจะมุ่งหน้าไปห้องน้ำ ทว่า เขากลับเดินผ่านห้องน้ำไปจนถึงสระเบียงทางเดิน ตรงนั้นมีประตูอีกบาน

“เออละ ที่นี่มาตุกันเลย” เทงกะอิจิกุเปิดประตู

พวกผู้ชายอุทานด้วยความประหลาดใจ ไม่แปลกหรือก ด้านนอก ประตูคือทางลาดลงที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ ลมหนาวปนหิมะพัดเข้ามา ดังหวีดหวิว

“ที่นี่มัน...ยะ ยอดเขาไม่ใช่หรือ” ฮานาโอะกะพูดตะกุกตะกัก

“ถูกต้อง” นักสืบเอ่ย “พวกเรา ไม่สิ เรือนแยกหลังนี้ขึ้นมาถึงยอดเขา ระหว่างที่พวกเราไม่รู้เรื่องรู้ราว คฤหาสน์หลังนี้มีกลไกแบบที่วางอยู่”

“ตกลงมันยังไวกันแน่ อธิบายที” ผมบอกเขา

“กลไกก็ง่ายๆ ตึกแยกหลังนี้ทั้งหลังคือกระเช้าลอยฟ้าขนาดมหึมา แต่อัตราความเร็วในการเคลื่อนที่ช้ามาก เทียบหนึ่งน่าจะใช้เวลาว่าหนึ่งชั่วโมง ดังนั้นคนที่อยู่ข้างในจึงไม่รู้สึกรู้ว่ามันกำลังเคลื่อนที่”

“เมื่อคืนมันก็ขึ้นมาถึงยอดเขาแบบนี้หรือ” ฮานาโอะถาม

“ใช่ครับ ตอนที่อยู่บนนี้ คุณยาคาตะเอาอาวุธฟาดหัวคุณโอโคชิ จนถึงแก่ความตาย แล้วผลักเขาตกจากทางออกฉุกเฉิน จากนั้นสั่งการให้คฤหาสน์กลับลงไปสู่ตำแหน่งเดิม ระหว่างนั้นถ้าพวกเราไม่รู้สึกรู้ตัว มันจะกลายเป็นเรื่องยุ่ง เขาจึงเชิญชวนพวกเราดื่มเหล้าในห้องนั่งเล่นต่อ เพราะคุณยาคาตะกลายเป็นที่สับสนว่า พวกเราจะกลับห้องแล้วมองไปนอกหน้าต่างขณะที่คฤหาสน์ยังเคลื่อนที่ ตอนที่ทุกคนเกือบแตกตื่นเรื่องคุณโอโคชิ ไปห้องน้ำและไม่กลับมาอีกเลย คุณยาคาตะทำที่บอกทุกคนว่าไม่ต้องเป็นห่วง คงเพราะกังวลว่าคฤหาสน์อาจยังไม่กลับสู่ตำแหน่งเดิม แต่พอดูนาฬิกาก็รู้ว่าเวลาผ่านไปพอสมควรแล้ว จึงเริ่มโวยวายให้เป็นเรื่องใหญ่ทันที ว่าไงครับ คุณยาคาตะ ข้อสันนิษฐานของผมมีตรงไหนผิดพลาดหรือเปล่า”

ทว่ายาคาตะไม่ตอบอะไรเลย เขายืนตัวเกร็งราวกับถูกแช่แข็ง

“ทำไมนายรู้เรื่องนั้น” กลายเป็นผมที่ถามแทนกะอิจิ

เขายิ้มแป้น “ระหว่างตามหาคุณโอโคชิ ผมออกไปที่สวนพร้อมสารวัตรไซโหมะละ ตอนนั้นยังคิดอยู่ว่าแปลก เพราะหิมะที่ติดอยู่ตามอาคารหลังนี้กับหิมะที่สะสมอยู่ในสวนคุณภาพแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง อย่างกับว่ามีเฉพาะตัวอาคารที่ไปอยู่บนที่สูงมา”

“แล้วก็เคลื่อนที่ขึ้นไปเฉพาะตัวอาคารจริงๆ นะหรือ อืม ไม่ไหว

ท่าทางคราวนี้ฉันจะแพ้นายแฮะ” ผมพูดประโยคประจำตัวและสรรเสริญผู้รับบทนักสืบ

คุณยาคาตะพลันทรุดลงไปคุกเข่ากับพื้น

“ตรงตามที่คุณบอกทุกอย่าง ผมเคยเป็นขโมยมาก่อน แล้วนำเงินที่ได้จากตอนนั้นมาเป็นทุนสร้างฐานะในปัจจุบันให้ตัวเอง แต่โอโคชิที่เคยเป็นเพื่อนพ้องหัวขโมยเอาเรื่องสมัยนั้นมาขู่เรียกเงินจากผม ผมให้เขาไปหลายสิบล้านเยนแล้ว ปล่อยไว้แบบนี้ต่อไปต้องแยแน่ ก็เลยคิดจะฆ่าเขาที่สร้างคุณหาสนหลังนี้ขึ้นก็เพื่อการนั้น แถมผมยังมั่นใจกับทริกนี้ จึงเชิญคุณเทงกะอิจิทที่เป็นยอดนักสืบมาเพื่อไม่ให้ใครกลางแกลงใจอีกในอนาคต”

“แต่ความคิดของคุณก็อ่อนหัด”

“ดูเหมือนจะเป็นอย่างนั้น” ยาคาตะคอดกด้วยความคิดหวัง
เทงกะอิจิมองลงไปที่ยาคาตะด้วยสีหน้าเจ็บปวดเล็กน้อย แต่ทันใดนั้นก็ทำหน้าที่สวดใส่หน้ามหาผม

“เป็นไงครับ คุณโองาวาระ คดีคราวนี้ไม่มีจุดไหนผิดธรรมชาติเลยใช่ไหม คนร้ายคงใจเรียกผู้เคราะห์ร้ายมาคฤหาสน์หลังนี้ เพราะต้องเป็นที่ถึงจะใช้ทริกได้ ส่วนเหตุผลที่แยกคฤหาสน์ให้โดดเดี่ยวด้วยการก่อเหตุระเบิด คุณยอมเข้าใจอยู่แล้วสินะ ถ้าเกิดมีใครมาเห็นเข้าตอนอาคารปืนขึ้นทางลาด มันก็ได้จับเห่กันพอดี”

“งั้นหรือ” ผมผงกศีรษะ “หนนี้ใช้แพทเทิร์นว่าคฤหาสน์ติดตั้งกลไกสินะ ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...” ผมพูดตรงนั้นแล้วอึกอัก

“อะไรครับ” เทงกะอิจิคาดคิ้ว

“เอ่อ คือ...”

ถ้ามีเงินขนาดสร้างกลไกใหญ่โตแบบนี้ได้ ผู้เอาเงินก้อนนั้นไปจ้างนักฆ่าไม่เร็วกว่าหรือ ความคิดนั้นเฉียดเข้ามาในสมอง แต่ในนิยายสืบสวนแบบดั้งเดิม มันเป็นเรื่องที่ไม่สมควรพูดจริงๆ นั่นแหละ

จากใจสำนักพิมพ์

นิยายสืบสวนสอบสวนนั้นมืออยู่มากมาย แต่จะมีสักกี่เรื่องที่มีมันได้เป็นตัวเอกในตัวมันเอง หากจะกล่าวว่ามีตัวเอกของกฎยอดนักสืบคือนิยายสืบสวนสอบสวนก็คงไม่ผิดแต่อย่างใด

เป็นอีกครั้งที่อิงาชิโนะ เคโงะ แสดงไอเดียแปลกใหม่ น่าสนใจ ผ่านการเสียดสีและวิพากษ์วิจารณ์บันเทิงคดีแนวที่ตัวเองเขียนอย่างตลกขบขันปนเจ็บแสบในรูปแบบของนิยาย โดยตั้งคำถามและจุดประเด็นเกี่ยวกับทริกที่เล่นกันจนเบื่อหรือความไม่สมเหตุสมผลที่มีให้พบเจอได้ในนิยายแนวนี้

สะท้อนให้เห็นว่าอิงาชิโนะ เคโงะครุ่นคิดและคั่นหานิยายสืบสวนสอบสวนในอุดมคติของตัวเองอยู่เสมอ แล้วท่านผู้อ่านละ คาดหวังอะไรจากนิยายสืบสวนสอบสวนบ้างกันหนอ

ถ้าอ่านเล่มนี้จบแล้วค้างคาใจ อยากขอเชิญไปอ่าน ‘คำสาปยอดนักสืบ’ ซึ่งเป็นอีกเล่มที่อยู่ในชุดนักสืบเทงกะอิจิ ไดโกโร่ Tenkaichi Daigoro กันต่อ เพื่อพบกับบทสรุปและคำตอบที่อิงาชิโนะ เคโงะได้ค้นพบให้กับตัวเองเช่นกัน

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

หลายคนอาจตั้งคำถามว่า ในฐานะที่เป็นนักเขียนนิยายหลากหลายแนว โดยมีนิยายแนวลึกลับสืบสวนสอบสวนเป็นตัวเด่น ฮิงาชิโนะ เคโงะมีทัศนคติต่อนิยายแนวนี้อย่างไรบ้าง

ท่านผู้อ่านจะได้พบกับส่วนหนึ่งของทัศนคติดังกล่าวในนิยายเล่มนี้ค่ะ

“กฎขอลึกลับ” เป็นเล่มแรกในนิยายชุดเทงกะอิจิ ไดโกโร่ จัดแนบไปด้วยการประชิดประชันเสียดสีกลเม็ดและทริคต่างๆ ที่เคยถูกใช้ในนิยายแนวลึกลับสืบสวนสอบสวน ซึ่งบางอย่างอาจเรียกได้ว่าใช้กันมาแล้วจนเกร่อ แถมยังมีการจิกกัดแฉวงการประกวดนิยายและทำละครโทรทัศน์ของญี่ปุ่นด้วย

รับรองว่านักอ่านที่ชอบนิยายแนวนี้จะหัวเราะด้วยความขบขัน พักหน้าหงึกหงักเห็นด้วย หรือในบางจุดอาจคิดแย้งและได้เก็บไปขบคิดเพิ่มเติม ซึ่งก็ถือเป็นรสชาติที่นิยายเล่มนี้มอบให้เช่นกัน

แม้ทั้งเรื่องจะเต็มไปด้วยความตลกขบขันและการเหน็บแนมเสแสร้ง คั่นๆ แต่ฮิงาชิโนะ เคโงะไม่ลืมทิ้งท้ายด้วยตอนจบที่ทำให้ผู้อ่านต้องอึ้งกันอีกเช่นเคย

หลังอ่านเล่มนี้จบแล้ว ขอแนะนำให้อ่าน “คำสาปขอลึกลับ” ต่อเพื่ออรรถรสที่สมบูรณ์แบบค่ะ

ฉัตรขวัญ อติศัย

แนะนำนักเขียน

ฮิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ *Houkago (After School)* ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นลาออกจากงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักได้แนวคิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น *Himitsu (ความลับ)* คว้ารางวัลชนะเลิศในสาขาเรื่องยาว จากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 2542 และ *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)* คว้ารางวัลนาโอะกิ และรางวัลฮงคะคุมิสเตอร์ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรรางวัลนาโอะกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น *Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาดหัว)*, *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Tantei Galileo (กาลิเลโอไขคดี)* ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Seijo no Kyuusai (พิชรักสังตาย)*, *Tantei Galileo (กาลิเลโอไขคดี)* และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

ฉัตรขวัญ อดิศัย

ชื่อเล่น เพนนี

ชื่อเล่นได้มาจากชื่อยี่ห้อลูกเทนนิส เพราะคุณพ่อชนะการแข่งขันเทนนิสของสโมสรในปีที่ลูกสาวเกิดพอดี เป็นสาวคณะบัญชีผู้รู้ลึกกว่าที่เรียนอยู่ มันยังไม่ใช่ พอผันตัวไปเรียนสาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศก็ยิ่งรู้ลึกกว่าไม่ใช่อีก สุดท้ายก็กลับมาตายรังกับภาษาต่างประเทศที่ชอบที่สุด ไม่ว่าจะ เป็นภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาอังกฤษ จนกระทั่งได้บินลัดฟ้าไปเรียนต่อที่แดนซากุระ เพื่อสานต่อทักษะด้านภาษาญี่ปุ่นที่เรียนๆ หยุดๆ มาตั้งแต่มัธยมสามให้เต็มที่

เรียนและทำงานอยู่ในประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลาหลายปี ระหว่างนั้นก็รับงานพิเศษด้านการแปลควบคู่ไปด้วย รวมทั้งแปลเรื่องราวที่สนใจลงอินเทอร์เน็ตเป็นงานอดิเรก ยิ่งแปลก็ยิ่งรู้ลึกกว่านี้แหละความหมายในการมีชีวิตของตัวเอง จนเมื่ออิมตัวแล้วก็กลับประเทศไทยมามุ่งมั่นทุ่มเทเต็มที่กับอาชีพที่รักอย่างนักแปล

โปรดปรานนิยายหลายประเภท ทั้งนิยายซึ่งกินใจ ดราม่า และแฟนตาซี แต่ที่ชอบมากเป็นพิเศษก็คือแนวลึกลับซ่อนเงื่อน สืบสวนสอบสวน และระทึกขวัญ ตั้งใจจะเอาความรู้กับประสบการณ์ในชีวิตมาใช้กับงานแปลอย่างสุดความสามารถ และอยากพัฒนาตัวเองต่อไปอย่างไม่หยุดยั้งในทุกๆ ด้าน

กฏยอดนักสืบ 名探偵の掟

อิงชิโนะ เคโงะ เขียน
ฉัตรขวัญ อดิศัย แปล

Meitantei no okite

© 1996 Keigo Higashino. All rights reserved.

First published in Japan in 1996 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2563

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไต้ฟูกู บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0330-0

เคโงะ, อิงชิโนะ.

กฏยอดนักสืบ.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2563.

244 หน้า.- (นักสืบ เทงกะอิจิ).

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ฉัตรขวัญ อดิศัย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0330-0

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปินกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดตรา วรสูมาวงษ์ นิเวบระระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ชลฎา เจริญวิริยะกุล

พริมาภรณ์ ถึงสุข, รุจี บุญยมาลิก

ชยาภรณ์ พิมพ์สุทธิ

ณัฐพงษ์ ภาคีแพทย์

Vinussa

ณรงค์ พึ่งบุญพา

อัคคณัฐ ชุมนุม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ขอบคุณและติดตามข่าวสารผลงานของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ ใต้ที่

 DaifukuPUB

 Higashino Keigo FC Thailand

ยอดนักสืบ เทงกะอิจิ ไดโกโร่
ปีกรงท้าทายสืบบองคดียุคโหดหิน
ตั้งแต่คดีห้องปิดตายโดยสมบูรณ์
กรีกตาราเงลา การฆ่าหั่นศพ
ไปจนถึงอุตันอีก 'ปริศนาแห่งโลกของ
นิยายลึกลับซ่อนเงื่อน' อันน่าสะพรึงกลัวที่
เขาค้นพบหลังเปิดโปงทุกกลเม็ดของคนร้าย
ได้อย่างหลักแหลมคืออะไรกันแน่

นี่คือนิยายลึกลับซ่อนเงื่อนชิ้นเอกที่สั้นสะเทือนวงการ
พรั่งพร้อมด้วยประเด็นที่อยู่ในความสนใจ
และตื่นเต้นเร้าอารมณ์สุดขีด ซึ่งจะมาแหวกสารพัด
'ชนบ' ของนิยายสืบสวนแบบดั้งเดิม

นิยายสืบสวน ชุด นักสืบเทงกะอิจิ

ISBN 978-616-14-0330-0

SN 0029

9 786161 403300

250.-

@DaifukuPUB

www.booktime.co.th